

Vân Vũ

Contents

Vân Vũ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3: Kinh Doanh	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	28
12. Chương 12	29
13. Chương 13	30
14. Chương 14: Phiên Ngoại 1	33

Vân Vũ

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, 1 x 1, hài, có H, HEBeta: Trắng Trắng. Truyện Vân Vũ của tác giả Điền Yên là câu chuyện hết sức n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-vu>

1. Chương 1

Published on November 26, 2014 by Bách Hợp

“Không.Nhất quyết không.” Lý Thương Vân đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn, khuôn mặt thanh tú biến hồng vì tức giận. Lý lão gia âm thầm lau mồ hôi, biết ngay là không dễ dàng mà: “Hài tử ngoan. Chỉ là thành thân thôi mà.”

“Nhưng tại sao lại là lấy chồng? Con là nam nhân... là nam, nhân.” Càng đến cuối câu, ngữ điệu càng vút lên như thể sợ người trước mặt nghe không hiểu.

“Hãy, hài tử này... người cũng thật quá cổ hủ.Nam nhân lấy nam nhân thì sao chứ?Chẳng phải đều là người sao?” Lý lão gia gắng gượng chống chế.Thời buổi nào rồi còn phân biệt nam nam với nam nữ hả?Không biết thiên hạ đang kêu gọi bình đẳng hay sao?Mi như thế là đi ngược lại xu thế thời đại, biết không?

“Vậy cha đi mà lấy.” Lý Thương Vân vùng vằng.

Lý lão gia chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm như nhớ lại thời thanh xuân đã vĩnh viễn dứt ống tay áo ra đi: “Ta mà còn trẻ thì...”

“Thì sao?” Lý phu nhân tao nhã bước vào, đôi mắt hoa đào liếc nhìn trượng phu, nhàn nhạt điểm lệ nhưng chỉ cần lão nói một câu không đúng ý nàng, đảm bảo sẽ biết ngay thể nào gọi là “mắt sắc như dao cau”.

“Ha ha... phu nhân, thì ta vẫn nguyên lấy nàng.” Lý lão gia nổi tiếng sợ vợ, vội cười nịnh ái thê.

*

Lý Thương Vân, năm nay vừa tròn mười tám, chưa kịp ăn chơi tận lạc đã bị phụ mẫu tuyên bố gả cho Đào công tử – đệ nhất thiếu gia thành Nam Giang. Hừ, đệ nhất Nam Giang chứ đệ nhất thiên hạ cũng vẫn là nam nhân, làm sao mềm mại, dịu dàng, nhu thuận như nữ tử được? Chưa kể nghe đâu hắn rất giỏi võ. Hắn vỗ tay đập muỗi cũng đủ đánh mình bẹp dí rồi. Cái gì mà hứa hôn chứ?

“Con còn chưa biết hắn mềm mại ngang mũi dọc thể nào, sao gả cho hắn được? Cha, mẹ... thời đại nào rồi mà còn cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy vậy?”

Lý phu nhân nhíu đôi lông mày lá liễu, nhẹ giọng quở trách: “Tiểu tử này, chẳng lẽ cha mẹ lại đưa con vào hồ lửa? Năm xưa Đào bá bá, Đào bá mẫu là đôi nhân trung long phượng nổi danh giang hồ. Nhi tử bọn họ lý nào kém cỏi, xấu xí?”

Lý lão gia gật đầu phụ họa, vội vàng bồi thêm: “Phải, phải. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.”

“Hừ, có mà hồ phụ sinh khuyến tử.” Lý Thương Vân không cho là đúng. Í, mà...

“Cha, mẹ, nói vậy là hai người cũng không biết mặt hắn?”

Lý lão gia ngập ngừng: “Thực ra, chúng ta có gặp nó hồi bốn tuổi. Bụ bẫm, phấn nộn, rất đáng yêu nha.”

Lý Thương Vân rùng mình ớn lạnh, trong đầu hiện lên hình ảnh một nam nhân béo ú, trắng phớt, ụt ịt, lùn tịt. Y lắc mạnh đầu hồng hất văng tưởng tượng đó khỏi trí óc. Lẽ nào Lý Thương Vân ta đây phải chôn thân nơi chuồng lợn?

“Tóm lại, hôn sự này, con không đồng ý.”

Hài tử cứng đầu ngoan cố rốt cuộc khiến Lý lão gia bùng phát lửa giận. Lão nện một quyền xuống bàn, quát lớn: “Mày không đồng ý cũng phải gả. Người đâu! Nhốt nó vào phòng, khóa trái cửa lại. Hừ, lão hồ không phát uy mày tưởng là mèo há?”

“Thật không còn ra cái thể thống gì nữa. Con với cái.” Lý Toàn tức giận.

Ngày thường lão rất cưng chiều đứa con này. Nó xinh xắn, láu lỉnh, thiện lương; tuy nghịch ngợm nhưng rất biết phải trái, chưa bao giờ phản nghịch cha mẹ. Đúng lần quan trọng này thì nó giở chứng. Lão vốn không muốn ép duyên con nhưng quân tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, làm sao có thể nuốt lời hứa hẹn với ân nhân?

*

Hơn hai mươi năm trước, Lý công tử tiếp quản gia nghiệp tổ tiên, bằng tài năng kinh thương xuất chúng, phát triển gia sản lớn mạnh chưa từng có. Đương nhiên, giàu lên quá nhanh khiến lão rước đến vô số kẻ ghen ăn tức ở. Năm ấy, Lý thị trúng thầu cung cấp tơ lụa cho hoàng cung. Hợp đồng mang lại lợi nhuận khổng lồ nhưng chỉ cần một chút sơ sẩy, cả nhà sẽ vong mạng. Lý gia luôn vô cùng cẩn trọng, mời những đội bảo tiêu sừng sỏ nhất áp hàng. Chỉ còn một chuyến cuối cùng là hoàn thành thỏa thuận. Kẻ thù của lão cũng hiểu đây là cơ hội cuối cùng để trừ bỏ lão. Lý Toàn đích thân áp tải lô hàng này, xem như gắn mạng mình với hàng hóa.

Đi được nửa hành trình, thương đội đã thiệt hại gần hết bảo tiêu. Lý Toàn vô cùng bất an, e lần này khó toàn mạng. Cánh rừng giáp địa giới Bắc Hà và Đông Hà chắc chắn có rất nhiều quân mai phục. Biết vậy nhưng không còn con đường nào khác, chỉ có thể dốc toàn lực đối phó. Quả nhiên, đêm đầu tiên trong rừng, những bảo tiêu cuối cùng đã ngã xuống. Đám xa phu, phục dịch ngồi co ro một góc. Theo phép tắc giang hồ, nếu họ không có hành vi quá khích, thương tặc sẽ không động đến họ. Đội bảo tiêu người chết, kẻ bị

thương. Bản thân Lý Toàn cũng thụ thương không nhẹ, chỉ gắng gượng chống đỡ. Mắt thấy kiếm đâm tới mà không cách nào tránh được. Bỗng “choang” một tiếng, lưỡi kiếm bị chém đứt đôi. Một thanh đơn đao kịp thời chặn đứng đường kiếm, giữ lại cho Lý Toàn cái mạng nhỏ. Thanh đao sắc bén phi thường. Thân thủ của người kia cũng nhanh nhẹn phi thường.

Một vài kẻ nhận ra, sợ hãi kinh hô:

“Vô ảnh đao!”

“Đào Mai song hiệp!”

Nam nhân vừa xuất hiện cười cười, hỏi:

“Có muốn tiếp chiêu ta không?”

Đào Thiên Vỹ – môn chủ Vô ảnh môn, một trong tam đại thế gia đương thời. Tương truyền, chưa ai nhìn rõ Vô ảnh thập bát thức của ông ta mà còn sống. Rất may, người này ưa trượng nghĩa, nếu không, đã trở thành đại họa cho võ lâm. Luôn song hành cùng hắn là Mai Thanh Ảnh, giang hồ đệ nhất mỹ nhân, kiếm thuật trác tuyệt. Cặp phu thê này được xưng tụng là giang hồ đệ nhất nhân, đẹp tựa tiên đồng ngọc nữ, lại hành hiệp phóng khoáng. Hai người xuất hiện, lật ngược thế cờ.

Biết thiên cơ đã mất, nấn ná thêm chỉ tổ thiệt thân, tên cầm đầu hạ lệnh rút lui.

Lý Toàn cảm tạ ơn nghĩa phu phụ Đào thị, xin kết bái huynh đệ. Lão tính tình hào sảng, kiến thức rộng rãi, hành xử khôn ngoan, rất hợp lòng Đào Mai hai người. Khi ấy, Đào phu nhân đã có thai một tháng nhưng chưa biết. Tám tháng sau sinh hạ hài nhi, nàng ngẫm lại, thấy có lẽ gặp gỡ Lý đệ là một mối thiên duyên. Đúng lúc đó, Lý Toàn dẫn cả gia đình tới Vô ảnh môn cung chúc tân thiếu chủ mới ra đời. Ba người húng chí hẹn ước gả con cho nhau. Trong đầu họ chẳng hề có cái ý niệm nếu Lý Toàn cũng sinh con trai thì ra sao. Chính cái sự bốc đồng nhất thời của các vị sinh thành đã gây ra cuộc đấu khẩu ngày hôm nay.

*

Lý Thương Vân bị nhốt trong phòng, tâm không cam tình không nguyện, đi tới đi lui trong phòng. Hừ, thân là nam nhân sao có thể mặc giá y, ngu xuẩn ngồi chờ con heo kia đến vén mạng? Chưa kể lúc động phòng, ôm cái eo núng nính của hắn, nghĩ đã buồn nôn. Từ mai không dám ăn thịt mỡ nữa. Bụng Lý Thương Vân cồn lên một trận. Thật đáng sợ! Thà bỏ nhà đi còn hơn. Đúng rồi, chính là như thế! Nghĩ vậy, y bèn vờ đồng ý với hôn sự. Lý lão gia vui mừng, lập tức cho người chuẩn bị rượu hèm hồi môn, may đo hỷ phục, hoàn toàn không hay biết quý tử đang âm thầm thu vén của nải, toan lên lút bỏ đi.

Mấy năm qua, Lý Thương Vân theo cha học buôn bán, tích cóp được không ít tiền. Y không tin với vốn liếng này, với mưu trí này, y lại không sống khá giả.

Y ngồi trong phòng, sửa soạn lại một số vận dụng cần thiết, đồng thời trong đầu vạch ra kế hoạch chi tiết.

“Thiếu gia, người làm gì vậy? Sao lại thu dọn bao nải?”

Tiểu Thuần – thư đồng của Lý Thương Vân, tay bưng khay trà bước vào, ngơ ngác nhìn chủ tử đang tập trung gói ghém đồ đạc. Y không buồn ngẩng mặt nhìn, thản nhiên buông ra một câu.

“Tiểu Thuần, mau thu xếp quần áo, cùng ta trốn đi.”

“Cái gì? Bỏ trốn? Không được, chuyện này mà lộ ra thì ta cái mạng nhỏ có muốn cũng không giữ nổi. Thiếu gia, ngài thương cho kẻ tôi tớ này...”

“Người còn lẩm lời, ta đem gả người cho tên Trương Nhục bán thịt lợn đầu trấn.”

Tiểu Thuần tội nghiệp đang than khóc một tràng, nghe đến cái tên Trương Nhục liền im bặt. Gã đó, tên như người, rất một loại tục tằn. Gã thân hình to lớn, khuôn mặt béo tròn nhóp nhép. Mỗi lần Tiểu Thuần đi ngang cửa hàng đều chạy ra, dùng bàn tay đầu máu với mỡ nín nó lại chào hỏi. Nghĩ đã thấy ghê.

“Vậy ta đi chuẩn bị.”

**

Cũng khoảng thời gian đó.Vô Ảnh môn.

“Không.Nhất quyết không!”Đào Thiên Vũ tức giận đứng phắt dậy, đập chát xuống bàn khiến chén trà bắn lên nửa thước. Đào lão gia phất tay, chưởng phong cuốn cái chén đặt xuống bàn, nước không sánh ra ngoài một giọt.

“Khuyển tử, người dám múa rìu qua mắt thợ?Chỉ là thành thân thôi mà.”

“Hừ. Thế sao cha không đi mà thành thân?”

“Láo toét.Người dám xúi giục phụ thân phong lưu?”

Mai nữ hiệp vừa bước vào phòng, nghe được câu này, nộ khí xung thiên, lập tức rút kiếm đâm thẳng đến quý tử, không hề chùn tay. Đào Thiên Vũ, như đã thành phần xạ tự nhiên, tung người né tránh, chân đá cái ghê lên đỡ gạt. Trong chớp mắt, hai người đã sử ra hơn hai chục chiêu.

Đào lão gia ung dung ngồi uống trà, nhìn thê tử động thủ. Chuyện phụ tử phu thê nhà này giao đấu bất kể địa điểm, thời gian đã quá quen thuộc, chẳng ai thấy điều gì vi phạm luân thường đạo lý cả. Bỗng, tay lão vung lên, tạt chén nước về phía nhi tử. Đào Thiên Vũ vội xoay người tránh, mắt luôn thế thượng phong.Đào đại hiệp rút Vô ảnh đao, nhảy vào cuộc chiến. Đao kiếm hợp bích thất tung hai mươi năm trên giang hồ nay tái xuất vì nhiệm vụ cao cả – ép hôn.

Đào Thiên Vũ tuy được chân truyền, tư chất cực cao nhưng so về thực chiến vẫn kém xa nhị vị phụ mẫu, đành thúc thủ chịu thua.Hắn bị điểm huyết, quăng vào phòng, khóa lại. Đào Mai hai người phỉ phỉ tay, xì một tiếng:

“Dám cãi cha mẹ.Mày không muốn sống yên rồi.”

Họ hoàn toàn không biết trong sát na bị điểm huyết, Đào Thiên Vũ đã vận Càn khôn đại na di, chuyển dịch vị trí huyết đạo. Đây vốn là võ công tà phái, chẳng biết hắn học ở đâu, luyện thành lúc nào.Vốn chỉ định học chơi, ai ngờ có ngày hữu hiệu.Hắn vờ bị điểm huyết khiến cha mẹ mất cảnh giác.Ngay đêm đó, hắn khinh công vượt tường bỏ trốn.Hắn không tin với võ công này, mưu trí này mình lại không thể sống khá giả.Hứa hôn cái quỷ gì cơ chứ?Đào Thiên Vũ này, ngoài người ta yêu ra, sẽ không lấy ai hết

2. Chương 2

Published on November 27, 2014 by Bách Hợp

Lý Thương Vân đem chuyển hết vàng ngọc y có thành ngân phiếu cho nhẹ, dự định thuê một cỗ xe ngựa, mang theo Tiểu Thuần bỏ đi.

Thương nghiệp Lý gia rất lớn, đâu đâu cũng có thể gặp người quen.Nếu không cải trang, chỉ e đi chưa quá ba dặm đã bị bắt về.Vì vậy, y mua son phấn, váy vóc, hóa trang thành nữ nhân.Cái thứ xiêm y tầng tầng lớp lớp rồi rườm rà thế này tốn của y không ít công sức nghiên cứu cách sử dụng. Y vốn không cao to cường tráng, phần nữ trang không đến nổi kinh dị, trái lại, còn khá thanh tú dễ nhìn. Ban đầu chưa quen, váy áo vướng víu làm y rất bức bối; đi hai bước ngã hệt một lần, hết vấp tà trước lại vướng tà sau, mất mấy ngày mới thích nghi được. Ngắm vuốt mấy lượt, thấy có vẻ ổn, y nở nụ cười hài lòng.Thật ra phần nữ trang cũng có cái thú của nó.

Hai vị chủ tớ một đường hướng đến mạn bắc.Ngày thường, y ham chơi, thích nơi ấm áp cảnh đẹp ý vui ở miền Nam.Nhưng lần này, y quyết đi lên phía bắc. Thứ nhất là y đoán cha mẹ sẽ xuôi nam tìm kiếm; thứ hai, con heo kia chẳng phải ở Nam Giang sao? Lỡ vô phúc chạm trán thì toi đời. Thôi thì dạt lên miền bắc cho lành, tuy hơi lạnh nhưng an toàn.

Trong suốt hành trình, Lý Thương Vân không gặp phải trở ngại nào.Mặc dù “thân gái” dậm trường nhưng nhan sắc của “gái” này chỉ thường thường bậc trung nên chẳng bị ai tròng ghẹo. Y cứ ung dung vừa đi vừa thăm thú đó đây, nhàn nhã vô cùng.

*

Khi đi ngang trấn Yên Ninh, trong lúc lơ đãng nhìn ra phía bên ngoài từ cửa sổ xe ngựa, Lý Thương Vân chợt thấy một nữ nhân ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi quỳ bên vệ đường, trước mặt đặt cái biển đề “bán mình chôn cha.” Y khẽ thở dài. Thiên hạ thái bình, nhưng không có nghĩa nơi nơi đều an ổn ấm no. Y sai Tiểu Thuần đưa cho nàng mấy tờ ngân phiếu.

“Cô nương, công...à...tiểu thư nhà ta cho người chôn tiền này. Người đem về an táng cho cha. Còn thừa bao nhiêu lấy làm vốn mà mưu sinh.”

Cô gái níu áo Tiểu Thuần, hướng về phía mã xa dập đầu:

“Tiểu thư, ơn này của tiểu thư, Diệu Thủy xin nhận. Nhưng Diệu thủy bán thân, không phải xin tiền. Người nếu đã có lòng giúp đỡ, xin cho Diệu Thủy theo hầu hạ.”

Giọng điệu của nàng tuy nhỏ nhẹ nhưng rất kiên quyết. Lý Thương Vân thò đầu khỏi xe, xua xua tay:

“Không cần, không cần. Nàng cứ lo an táng cha cho thoả đáng đi.”

Đương nhiên, Lý Thương Vân đã đánh giá quá thấp sự cố chấp của phụ nữ. Diệu Thủy nhất quyết quỳ mọp dưới đất khẩn cầu:

“Tiểu thư, nếu người không nhận Diệu Thủy, Diệu Thủy sẽ chôn cùng cha.”

Cả hai giằng co hồi lâu, Diệu Thủy từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ không sòn chí. Lý Thương Vân biết chẳng thể đổi ý nàng, bèn thở dài chấp thuận. Nàng ta mừng rỡ liên tục khấu đầu cảm tạ:

“Tạ ơn tiểu thư đã thu nhận Diệu Thủy. Từ nay Diệu Thủy sống chết đều làm người của tiểu thư.”

Mọi chuyện được dàn xếp ổn thoả, cả ba ngồi lên xe ngựa, một đường hướng về phía Bắc mà đi. Trong xe trở nên khá yên tĩnh, Lý Thương Vân tranh thủ gác tay lên trán chớp mắt một lúc. Bỗng xe ngựa dừng lại đột ngột, làm cả người y lao thẳng về phía trước, suýt phi luôn ra ngoài. Y xoa xoa hai đầu gối toan đứng dậy, loáng thoáng nghe thấy giọng Tiểu Thuần giận dữ:

“Cô nương kia! Đi đường kiêu gì vậy? Có biết là rất nguy hiểm hay không?”

Bên ngoài truyền đến âm thanh khẩn cầu:

“Xin các vị mở lòng từ bi cứu lấy tiểu nữ!”

Lý Thương Vân vén rèm nhìn ra bên ngoài. Đập vào mắt y là bộ hỷ phục đỏ thẫm nay đã lấm lem bùn đất, mà chủ nhân của bộ hỷ phục kia đang không ngừng khấu đầu. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, cô nương kia cũng ngày càng gấp gáp, liên tục run rẩy. Nhận thấy tình hình cấp bách, Lý Thương Vân vẫy nàng leo lên xe. Vừa vịn lúc này, một đoàn người ngựa hung hăng kéo đến. Tên cầm đầu dùng ánh mắt truy xét lần lượt đánh giá Diệu Thủy, Tiểu Thuần, rồi dừng lại trên người Lý Thương Vân.

“Các người có thấy cô nương nào mặc hỷ phục chạy qua đây không?”

“Không...Không...Không có!”

Tiểu Thuần lấp bắp, đôi mắt không tự chủ đảo về phía chiếc xe ngựa. Tên cầm đầu lộ vẻ hoài nghi, lớn giọng chất vấn:

“Không có tại sao lại nói lấp? Hay là tiểu tử người có tật giật mình?”

Lý Thương Vân tiến lên trước một bước, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên đáp: “Quan gia, thằng nhỏ này có tật nói lấp từ bé, các vị chớ hiểu lầm. Chúng ta quả thật không nhìn thấy người nào mang hỷ phục nào. Chuyện này nếu chúng ta nói dối cũng đâu được ích lợi gì?”

Y đổi mặt, làm ra vẻ nguy hiểm, đánh giọng tiếp: “Còn nữa, các người mau tránh đường. Chủ nhân chúng ta không quá kiên nhẫn, các người mà còn kì kèo ở đây chọc người nổi giận, e là mạng khó bảo toàn.”

Vừa nói, y vừa dùng ánh mắt kính sợ nhìn về phía chiếc xe ngựa. Đám người trước mặt nghe y nói có lý, lại chẳng muốn tự dưng chuốc lấy phiền phức, lỡ vô phúc vị chủ nhân nào đó kia là đại ma đầu thì toi cả bọn. Chúng lưỡng lự một lát rồi kéo nhau bỏ đi.

“Công...Tiểu thư! Sợ chết ta!”

Tiểu Thuần vỗ vỗ ngực, nhìn theo đám người đã đi khuất.

Lý Thương Vân vừa nãy cũng sợ toát mồ hôi lạnh, nay mới dám thở phào nhẹ nhõm. Y quay lại xe ngựa, từ từ hỏi rõ ngọn ngành. Cô nương kia sau khi rồi rít cảm tạ cũng bắt đầu kể lại đầu đuôi sự việc. Thì ra nàng tên Phi Yến, vốn là con gái một hộ nông gia trong vùng. Thấy nàng lớn lên xinh đẹp, gã trọc phú giàu có nhất nhì thành sinh lòng tà ***, ép nàng phải gả cho lão làm thiếp thứ mười một. Nhà Phi Yến thế cô lực mỏng, làm sao chọi được với lão, đành vờ như chấp thuận, ngoan ngoãn thay y phục chờ kiệu hoa đến khênh đi. Được nửa đường đi, nàng kêu đau bụng, xin xuống kiệu rồi tìm cách thoát thân.

Diệu Thủy đứng một bên nghe nàng thuật lại thì rơm rớm nước mắt, xót xa đồng tình. Lại đến Tiểu Thuần, nó chớp mắt tội nghiệp nhìn Lý Thương Vân. Lý Thương Vân nhẹ giọng quát:

“Nhìn ta cái gì? Người chứ có phải gà chó đâu mà đi một bước lại nhặt một mạng hả?”

Phi Yến vốn đang mong chờ, nghe thấy vậy bèn gục mặt vào lòng bàn tay than khóc ai oán. Diệu Thủy cũng híc híc không thôi. Trên đời này đàn ông sợ nhất là gì? Chính là phụ nữ khóc ỉ eo. Lý Thương Vân không thấu, gơ tay đầu hàng:

“Thôi được rồi, đừng khóc nữa. Cùng đi vậy. Nhưng người trốn đi thế này, người nhà tính sao?”

Phi Yến đáp:

“Ta đã dặn trước cha mẹ. Sau khi đưa ta lên kiệu, hãy lập tức bỏ về quê, bỏ lại hết đồ sinh lễ. Lão trọc phú kia cũng chẳng thiết tha tới mức phải người đi tìm cha mẹ ta đâu.”

Lý Thương Vân ậm ừ coi như chấp nhận. Chuyện đó y cũng chẳng quản được. Cô ta muốn theo thì cho theo, cũng chẳng tốn kém thêm là mấy, không biết chừng lại giống cóc kiện trời, về sau có ích.

Bốn người lại tiếp tục cuộc hành trình. Lý Thương Vân tự hứa với lòng bớt lo việc bao đồng đi cho đỡ nặng nợ.

*

Cả bọn đi được thêm vài canh giờ thì nhuốm mệt. Tiểu Thuần cho xe dừng lại trước một khách ***. Bốn người gọi chút thức ăn, vừa bồi bổ cho lại sức, vừa buôn chuyện tâm sự. Bỗng dưng, từ căn nhà đối diện, ba bốn thím trung niên lôi xềnh xệch một cô gái vấy xống đầu tóc tả tơi ra, vừa tát túi bụi vừa chửi. Cô gái kia chống đỡ kịch liệt, miệng kêu ầm ĩ:

“Bớ người ta, đánh chết người rồi! Mau mau báo quan!”

Một thím gơ bàn tay hộ pháp vả thật mạnh vào má nàng, lớn giọng phỉ nhổ:

“Phi! Con tiện nhân đi câu dẫn chồng người khác như mày chết không ai cứu.”

“A...Các người không về soi lại mặt của mình đi. Nhăn nhúm như quả mơ ngâm. Nhìn đã buồn nôn, đừng nói chi đến chuyện chăn gối. Chồng mấy người tìm đến ta trước. Về nhà mà giữ chồng. A! Khốn kiếp! Không được đánh vào mặt!”

Những cú đánh long trời lở đất đồng loạt đánh xuống. Cô nương kia tuy ăn đòn đau nhưng miệng vẫn không chịu thua, ra sức sỉ vả; nào là bọn già ngực chảy sệ, nào là lũ khom mỏng teo...Thôi thì bao nhiêu điều nữ nhân ghét nghe nhất, nàng đều phun ra bằng hết. Rốt cuộc, một đại nương máu nóng dồn lên não, nghiêng rằng toan xé toang y phục của nàng. Lý Thương Vân không thể chứng kiến thêm, lập tức chạy đến can ngăn:

“Các vị có gì bình tĩnh nói chuyện. Nơi đây là chốn đông người, sao có thể ẩu đả gây mất trật tự?”

Các vị nương nhìn thấy người trước mắt ăn mặc cao sang nhã nhặn, nghĩ không biết thiên kim tiểu thư nhà nào, có chút kiêng dè:

“Cô nương, con hồ ly tinh kia quyến rũ lão gia nhà chúng tôi. Bao nhiêu tiền của trong nhà dốc sạch ra cho nó. Vợ con không thềm đoái hoài. Cô nương bảo làm sao chịu nổi?”

Lý Thương Vân nghe xong, rút trong tay áo ra một tấm ngân phiếu:

“Để ta làm chủ chuyện này. Các vị nể mặt ta mà tha cho ả... Chẳng hay chừng này đã đủ chưa?”

Mấy mợ già nhìn tờ chi phiếu mệnh giá lớn phấp phới trong tay Lý Thương Vân, liếc nhau ra hiệu. Một người có vẻ lớn tuổi nhất đại diện nhận lấy:

“Là ta nể mặt cô nương đó!”

Miệng nói, tay giật lấy tấm ngân phiếu, nhanh chân kéo nhau chuồn thẳng như sợ Lý Thương Vân đổi ý, không quên ném lại một câu:

“Con hồ ly tinh kia! Xem như hôm nay người may mắn.”

Nữ nhân bị gọi là “hồ ly tinh”, đứng dậy sửa sang lại xiêm y, hờn mủi:

“Hừ! Lũ khộm già xấu xí. Bỏ cô nương đây không thèm sợ các người.”

Rồi ngay lập tức sửa sang bộ dáng nói cười tươi tắn quay sang Lý Thương Vân:

“Đa tạ tiểu thư ra tay tương trợ. Người đẹp như hoa, lại còn lương thiện. Trời Phật phù hộ tiểu thư cả đời nhung lụa, ăn sung mặc sướng, con cháu đầy đàn...”

Lý Thương Vân phát tay áo ngắt lời:

“Không cần khua môi múa mép nữa. Người cũng nên bỏ nghề đi. Làm việc này vừa nguy hiểm vừa không lâu dài.”

Nữ nhân kia chợt khóc văng lên:

“Tiểu thư, nô tì ở đây không còn đất dung thân rồi. Xin tiểu thư cho nô tì theo hầu.”

Hả? Ta sinh vào ngày giờ gì mà cung nô bộc đông vui thế này? Lý Thương Vân cười méo xệch:

“Ta nhận hai người rồi. Đừng đòi theo nữa.”

Nàng kia nước mắt nhoe nhoẹt bầu chặt lấy gấu váy Lý Thương Vân, giật lia lịa làm y tưởng sắp tụt quần đến nơi, vội xốc xốc lên:

“Được rồi, được rồi. Đứng lên đi.”

Nghe được câu này, nàng đứng phắt dậy, mắt ráo hoảnh, cười toe: “Đa tạ tiểu thư. Nô tì tên là Yên Hoa.” Nàng hạ giọng nói thầm: “Có nô tì ở đây, cứ làm theo kỹ thuật nô tì bảo, bảo đảm tiểu thư không bao giờ phải lo tưởng công hồng hạnh xuất tường.”

Lý Thương Vân nghĩ thầm, “ta trốn còn không được đây.”

*

Đi hơn ba tuần, thì đến Cao Bắc. Thành này khá gần biên giới, thời buổi thái bình, thông thương phát triển, là một trong tứ đại phú thị miền Bắc. Nơi này cũng có sản nghiệp của Lý gia nhưng Lý Toàn rất ít khi lui tới. Lý Thương Vân quyết định dừng chân tại đây.

Y thuê một gian khách *** ở tạm. Ngày hôm sau bắt tay vào nghiên cứu thị trường, tính xem vùng này buôn bán gì lời nhất. Nơi này rất sầm uất, không thiếu mặt hàng gì, duy chỉ kỹ viện là chưa có. Lý Thương Vân cân nhắc: ẩm thực nam nữ không ai không cần, hạng mục này Lý gia cũng chưa động đến, nếu mình chọn làm sinh ý sẽ không phải cạnh tranh trực tiếp với lão gia. Y bàn qua ý này với bọn Yên Hoa, vốn tưởng các nàng sẽ phản đối, ai dè, Yên Hoa vỗ tay khen:

“Ý kiến hay. Bỏ cô nương đây giỏi nhất là chuyện phòng the, đảm bảo huấn luyện các nàng làm khách hàng dục tiên dục tử.”

Diệu Thủy gật gật đầu:

“Vậy đặt tên là Dục Tiên lâu đi.”

Phi Yến hưởng ứng:

“Được, được. Ta nấu ăn cũng không tồi, sẽ phụ trách phòng bếp.”

Nội bộ thông suốt, mấy ngày sau, cả bọn chia việc ra làm. Lý Thương Vân bỏ tiền chọn mua một tòa nhà hợp phong thủy, vừa cho tiến hành sửa sang trang trí, vừa đăng thông báo tuyển người, từ cô nương đến bảo kê...

Người dân vùng này rất phóng khoáng, không câu nệ lễ nghi. Các cô nương tự nguyện làm kỹ nữ khá nhiều. Đương nhiên, Lý Thương Vân đưa ra quyền lợi rất thỏa đáng: lương thưởng hậu hĩnh, được chăm sóc sức khỏe thường xuyên, còn có ngày nghỉ mỗi tháng, tự do chọn khách...

Công việc chuẩn bị đâu ra đấy, y xem lịch vạn sự, định ngày tốt mở hàng.

*

Cũng khoảng thời gian đó, Đào Thiên Vũ phi thân qua tường, mua một con ngựa, chạy lên phía Bắc. Các mối quan hệ của cha mẹ hắn chủ yếu ở phương Nam, để tránh tai mắt, cứ lên mạn Bắc là hơn.

Đào Thiên Vũ tự xét mình chẳng có nghề ngỗng gì ngoài võ công, nghe nói thành Cao Bắc gần biên giới vừa phồn hoa vừa thượng võ, đến đó mở võ đường không chừng ăn nên làm ra. Nghĩ sao làm vậy, hắn rủ ngựa hăng hái trực chỉ Cao Bắc thành.

Tới nơi, hắn nhận ra chốn này quả thực là miền đất hứa. Dân miền bắc cao lớn, khỏe mạnh, hào sảng. Ngày xưa, khu vực này vắng vẻ hoang sơ, người dân ai cũng luyện võ để có thể tồn tại giữa núi rừng. Ngày nay, rừng rú hóa thị thành nhưng thói quen rèn luyện của dân chúng vẫn giữ nguyên. Chẳng qua, từ xưa tới giờ chỉ toàn tập quyền cước tự biên tự phát, nhờ thể lực tốt mà phát huy uy lực chứ chưa bao giờ đánh đấm ra bài ra bản. Đào Thiên Vũ vét sạch tiền, mua một căn nhà, đăng tuyển người quản lý. Tiêu chí rất đơn giản, chỉ cần biết sổ sách, thật thà. Hắn xưa nay chỉ biết tập võ, tính toán tiền nong gì gì đó không quan tâm, về sau lấy vợ quảng cho vợ là nhẹ nợ.

Tiền lương Đào Thiên Vũ đưa ra khá hấp dẫn nên người dự tuyển không ít. Hắn chọn một người họ Trần trung tuổi, thoát nhìn cẩn thận, chắc chắn làm cộng sự. Người này chỉ còn họ hàng dưới quê cách thành Cao Bắc mấy ngày đường, không vợ con, có thể toàn tâm toàn ý với hắn. Hai người hi hục đặt làm một cái biển thật to, treo lên cao; sửa sang tòa nhà thành võ đường, chọn ngày lành tháng tốt khai trương.

3. Chương 3: Kinh Doanh

Thời gian đầu, chuyện kinh doanh của Lý Thương Vân rất tốt, khách đến như đi trẩy hội khiến y vui vẻ vô cùng. Mặc dù y quen thuộc với việc kinh doanh còn hơn ăn cơm nhưng đây là sản nghiệp đầu tiên do y một tay gây dựng từ số không nên y đặc biệt yêu quý, ngày nào cũng theo dõi tình hình công việc rất sát sao.

Dạo gần đây, y cảm thấy khách có vẻ vắng đi. Quả thực, đối chiếu với sổ sách thu chi Tiểu Thuần mang đến, doanh thu đã giảm đi mấy phần. Thật không thể chấp nhận được. Lý thiếu gia đây biết kinh doanh từ khi còn bú tí mẹ, cùng Lý lão gia kinh thương mấy năm nay, doanh số hàng tháng chỉ có tăng chứ chưa có giảm. Vì sao mấy tháng nay thu nhập lại sụt giảm thế thảm thế này?

Y đi đi lại lại trong phòng, lòng tự tôn bị đả thương nghiêm trọng. Y tự nhủ mình nhất định phải tìm ra nguyên cớ. Xét một cách rạch ròi thì sẽ có nguyên nhân chủ quan và nguyên nhân khách quan. Về chủ quan, y rất tự tin về các cô gái của mình. Tuy không phải ai cũng quốc sắc thiên hương nhưng “mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười”. Nàng dịu dàng như nước, nàng yếu nhược khiến người thương yêu, nàng cao ngạo chọc giận đàn ông muốn chinh phục... loại nào cũng có. Thanh lâu của y chinh chiến trên mọi phân khúc thị trường, không đàn ông nào lọt lưới.

• Người nói có phải không?

Tiểu Thuần đột ngột bị hỏi, chẳng hiểu mô tê gì, ngơ ngác hỏi lại:

• Cái gì phải không?

Lý Thương Vân đang bực mình, sẵn giọng gắt:

• Người không để ý ta đang nghĩ đến đâu à? Ta hỏi đã là đàn ông thì nhất định đến chỗ chúng ta thư giãn, đúng không?

Tiểu Thuần âm ức vì bị mắng oan, lầm bầm: “ai biết được cậu đang nghĩ gì? Ta có phải con giun trong bụng cậu đâu.”

Nó đáp:

- Cũng không hẳn.
- Hử? Không hẳn cái gì? Đàn ông nào không đến đây?

Tiểu Thuần ngáp ngừng. Lý Thương Vân diên tiết, nhéo tai nó một cái:

- Kinh doanh kỹ viện mà còn e thẹn cái gì? Người ngoài không rõ còn tưởng ngươi là hoàng hoa khuê nữ.

Tiểu Thuần xoa xoa tai, nói:

- Thì... loại... không lên được đó.

Lý Thương Vân bĩu môi, xì một tiếng:

- Xí, không lên được đã có xuân được bí truyền “nhất dạ ngũ khoái” của bản lâu.
- Hay là loại không thích nữ nhân?

Lý Thương Vân trở mắt:

- Hả? Có đàn ông nào không thích nữ nhân? Các nàng vừa mềm mại vừa ôn nhu...

Tiểu Thuần cố nén cảm giác nhộn nhạo khi nhớ tới nam nhân kia. Gã đến Dục Tiên lâu chẳng hề gọi cô nương ra tiếp, chỉ yêu cầu nó đứng hầu rượu. Ánh mắt quét lên người nó khiến Tiểu Thuần đáng thương cảm giác mình như bị lột truồng. Nó rất muốn tống cổ gã khỏi lâu nhưng gã không làm gì sai quấy, bạc trả cũng hậu hĩ, hoàn toàn tỏ ra vô tội.

Lý Thương Vân nhìn bộ dạng mờ mịt của Tiểu Thuần, biết chẳng trông mong gì vào thằng nhỏ này, bèn thở dài: “Mai ta phải ra phố xem xét tình hình mới được.”

**

Sáng hôm sau, Lý Thương Vân mặc nam trang, dán ít keo lên mặt cho nhãn nhúm khó coi, khác hẳn ngày thường. Ở đây ít có khả năng cha mẹ tìm đến nhưng lỡ gặp người quen cũng không hay. Cải trang chút xíu cho chắc. Y không có nghề chế nhân bì diện cụ như trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ có thể dán keo kiểu này. Cảm giác bì bì rất khó chịu, bình thường phần nữ trang còn dễ thở hơn.

Lý Thương Vân suy đoán đàn ông chỉ có vài ba thú vui cơ bản: rượu chè, cờ bạc và gái gú. Gái gú đã có Dục tiên lâu. Theo y biết, trong vòng hai mươi dặm quanh đây, không có cái thanh lâu thứ hai. Giờ phải kiểm tra các đối thủ cạnh tranh không trực tiếp là tửu *** và đồ phường. Lý Thương Vân lượn lờ một vòng qua khắp lượt tửu lâu, trà quán, đồ phường trong thành. Đi đến đâu cũng thấy khách quen, trong bụng vô cùng hí hửng. Đến sẩm tối, y mới quay về Dục Tiên lâu.

Về đến cổng, y bỗng thấy một đám đông nam nhân bá vai bá cổ nhau bước ra từ vô đường đối diện, còn một toán khác dất nhau vào. Y cảm thấy khó hiểu: “giờ này không đi kỹ viện, dất nhau vô vô đường làm chi?”

Y tò mò bước qua đại môn, thấy đập ngay vào mắt là cái biển to dùng “Nam nhân đích thực”.

Cái quỷ gì đây? Bản lĩnh đàn ông phải được thể hiện trên giường, hiểu chưa? Một đêm bảy lần bắn, một lúc khoảng năm em. Cái lý thuyết ngu xuẩn nào bảo đánh đấm mới là sức mạnh đàn ông hả? Y đang chửi âm lên trong bụng thì nghe một giọng nói trầm thấp từ đằng sau:

- Vị huynh đài này đến đây lần đầu phải không? Tại hạ có thể giúp gì chăng?

Lý Thương Vân quay lại, thấy một nam nhân cao lớn vận áo xanh thẫm, vóc người khôi vĩ, gương mặt góc cạnh, không tính là đại mỹ nam nhưng rất thu hút, khí chất vừa nhàn tản vừa mạnh mẽ. Y rửa thắm trong dạ: “Ấn cái gì mà cao to vậy? Trời sập người chết trước.”

Y vốn không thoải mái với vóc dáng của mình. Hồi còn ở miền Nam còn tạm gọi là trung bình nhưng ở miền Bắc, người dân cao lớn hơn, Lý Thương Vân chỉ ngang với nữ nhân nơi đây. Điều này làm y rất ảm ức. Tiểu Thuần kém y hai tuổi, bắt đầu trở mã đã cao hơn y mấy tấc.

Đào Thiên Vũ im lặng đánh giá người trước mặt. Người này nhỏ nhắn như nữ nhân, xem ra muốn đến đây luyện võ cho thêm cường tráng.

- Huynh dài, chỗ ta có rất nhiều cấp bậc tập luyện. Nếu người chưa biết võ công, có thể bắt đầu từ lớp sơ cấp.

Con mắt nào của người thấy ta muốn dính dáng đến đám đàn ông hôi hám kia hả?

- Ta... ta thấy tầm mắt kia.

Nam nhân cười ha hả:

- Là đàn ông phải trụ cột gia đình, chăm lo cho vợ con, nâng cao sức khỏe. Phiêu kỹ vừa tốn tiền vừa không đứng đắn, huynh nói có phải không?

Phải cái đầu người. Ai cũng như người thì ta phá sản à? Thì ra người chính là nguyên nhân làm suy giảm doanh thu của ta.

- Đại ca, người nói vậy không đúng. Ắm thực nam nữ, ai mà không cần? Trời đất này âm dương giao hòa mới thái bình...

Đào Thiên Vũ sốt ruột ngắt lời:

- Huynh đệ, người đến đây có phải để luyện võ không? Nếu không phải...

Lý Thương Vân muốn thâm nhập hàng ngũ quân địch để lôi kéo khách, vội xua tay:

- Ta đương nhiên đến để luyện võ. Nhưng mà... đại ca người xem, ta chưa từng học võ, nếu không có người chỉ điểm, làm sao tập? Đại ca có vẻ nhiều kinh nghiệm, hay là người giúp ta?

Đào Thiên Vũ nghiêm túc gật đầu:

- Dĩ nhiên. Đã nhận tiền của người, tất phải làm tròn trách nhiệm. Tại hạ là Đào Thiên Vũ, chủ nhân võ đường này.

Lý Thương Vân chửi thầm: “Con bà nó, chưa đâu với đâu ta đã phải cúng tiền cho người hả? Về sau không đòi lại gấp trăm, ta đây đổi sang họ người.”

Y cung kính khoanh tay đáp lễ:

- Tại hạ Lý Thương Vân. Làm phiền Đào huynh.

Đào Thiên Vũ làm động tác mời:

- Thỉnh đi theo Đào mỗ.

Lý Thương Vân được dẫn đến chỗ người quản lý võ đường, căn rằng móc ra ba lượng bạc đóng học phí. Đào Thiên Vũ vỗ vỗ vai y cười nói:

- Lý huynh yên tâm. Đã đến đây rồi, bảo đảm người sẽ được hướng dẫn tận tình. Mời đi theo tại hạ, chúng ta thăm quan lớp học.

Lý Thương Vân chẳng hào hứng gì với tiết mục thăm quan này nhưng nghĩ đến chuyện phải tiếp cận, lôi kéo khách hàng tiềm năng, y cũng rảo bước theo sau Đào Thiên Vũ.

Thấy Đào Thiên Vũ đến, võ sư đang hướng dẫn dừng lại, bước ra chào. Lý Thương Vân dòm vào lớp, hốt hoảng giật giật tay áo Đào Thiên Vũ. Đào Thiên Vũ cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn gật đầu tỏ ý võ sư hãy vào dạy tiếp, còn hần theo Lý Thương Vân đi ra một góc.

- Có chuyện gì vậy?

Lý Thương Vân mở to mắt nhìn nam nhân trước mặt:

- Đào huynh, đừng nói người xếp ta học cùng đám nhãi ranh chưa ráo máu đầu đó chứ?

Đào Thiên Vũ hiểu ra:

- Lý huynh, tuổi như huynh mới bắt đầu là khá muộn. Ở đây, trẻ con thường tập võ từ năm năm tuổi. Tìm được những người như huynh e hơi khó. Nếu huynh ngại, có thể học một thầy một trò. Tuy nhiên, học phí sẽ đắt gấp mười.

Lý Thương Vân chửi thầm: “Người cũng biết chặt chém quá nha.” Thực ra, học với y là phụ, tìm khách mới là chính. Thôi thì chung lớp với bọn nhãi kia cũng được, đằng nào y cũng đâu định tập tành gì.

- Thôi được rồi. Ta ở lớp này cũng được. Khi nào có thể bắt đầu?
 - Về lịch học và trang phục, quy định, có gì thắc mắc, Lý huynh cứ hỏi Trần quản lý.
 - Được.
 - Đào mỗ có việc phải đi. Lý huynh cứ tự nhiên. Thứ cho tại hạ không theo bồi tiếp được. Tái kiến.
- Đào Thiên Vũ vòng tay hành lễ. Lý Thương Vân cũng khoanh tay đáp lại rồi quay lưng đi tìm Trần quản lý.

4. Chương 4

Published on November 27, 2014 by Bách Hợp

Ngày hôm sau, Lý Thương Vân nai nịt tử tế mò đến võ đường.

Y lượn mấy vòng thăm thú. Võ đường khá rộng, chia thành nhiều khu: khu sơ cấp – nơi y phải đến học, khu sử dụng binh khí, khu tu tập nội công... Võ đường gọn gàng, đơn giản, sạch sẽ. Tiếng hô lúc tập luyện vang lên không ngớt. Người đến đây rất đông, từ đứa trẻ năm tuổi đến ông lão sáu mươi, có cả một vài nữ nhân, nhưng đông nhất vẫn là nam nhân trắng niên tầm hai mươi đến ba lăm tuổi. Lý Thương Vân hết sức bức bối vì đây chính là khách hàng mục tiêu của Dục Tiên lâu. Những người này thường tập võ hơn một canh giờ, rồi võ đường là về nhà luôn, không mấy may lại vãng sang kỹ viện đối diện bất chấp lời chào mời của các muội muội xinh đẹp. Cũng dễ hiểu thôi, sau ngần đó thời gian vận động đánh đấm, đào đâu ra sức phiêu kỹ nữa. Chưa kể trong quá trình tập có thể bị thương, tay chân người ngợp mỗi nhừ.

“Lý ba ba” nghĩ tới nghĩ lui mà chưa ra cách nào lôi kéo được những người này đi kỹ viện. Vì thế, ngày ngày y vẫn lượn lờ các khu tập. Y khoái nhất khu được sử dụng binh khí. Người tập ở đây thuộc loại có trình độ cao nhất võ đường. Hơn nữa, y thấy nam nhân cầm binh khí xông vào choảng nhau rất có khí thế, vì vậy thường đứng xem đến say sưa. Có lẽ máu huyết chiến luôn chảy trong huyết mạch của bất kỳ người đàn ông nào cho dù với loại ghét vận động như Lý Thương Vân cũng không ngoại lệ.

Y để ý trong đám người dùng võ khí có một khách hàng quen. Người đó sử dụng đao rất điêu luyện, ngoài Đào đường chủ ra, không ai là đối thủ của gã. Người này đến Dục Tiên lâu chưa bao giờ gọi cô nương, chỉ kêu rượu uống. Có lẽ chính vì thế nên gã mới là trường hợp duy nhất vừa đến võ đường vừa qua kỹ viện. Lý Thương Vân vẫn thắc mắc gã đến thanh lâu không phiêu kỹ thì đến làm gì, muốn uống rượu thì tới tửu *** mà uống có hơn không. Bắn khoản thế thôi chứ y không nghĩ nhiều. Khách hàng là thượng đế, muốn gì y cũng chiều.

Mãi lo quan sát, tình hình học tập của Lý Thương Vân vô cùng tẻ nhạt. Qua ba tuần mà tư thế căn nhất y cũng chưa làm được. Buổi học nào y cũng chỉ có mặt dăm phút đầu. Sau đó, y như rằng Lý công tử không đau bụng đòi đi mao xí rồi đi một mạch không quay lại thì cũng như chán, sưng răng không tập được. Y còn mạnh dạn đề xuất đi kiến tập các khu khiến võ sư hướng dẫn không có lý do gì trách cứ. Chỉ biết qua mấy chục buổi học, Lý Thương Vân vẫn như ngày nhập môn. Võ sư chán nản, thấy danh tiếng mình khổ công xây dựng bấy lâu bị dẫm đạp tan tành, bèn một khóc hai nháo ba thất cổ, kiên quyết trả lại Lý Thương Vân cho Đào Thiên Vũ.

Đổi mấy lượt võ sư, tiếng tăm Lý công tử vô phương đào tạo đã bay khắp võ đường, không ai muốn nhận y làm đồ đệ. Đào Thiên Vũ chẳng còn cách nào khác, đành đích thân hướng dẫn y, còn hơn để uy danh võ đường bị y hủy hoại.

Bình thường, Đào Thiên Vũ rất xởi lởi, dễ chịu nhưng với võ học, hẳn đặc biệt nghiêm túc. Lý Thương Vân bị hắn bắt đứng tấn, được hai khắc thì mỏi rã chân, loạng choạng ngã ngồi xuống đất. Y gỡ chiêu cũ, đòi đi mao xí. Ai dè, Đào đường chủ không biết liên sỉ, đích thân hộ tống y đi vệ sinh, chờ ở ngoài đến khi y ra mới thôi. Lý Thương Vân ngồi trong mao xí, cố làm đủ tiếng động khó nghe, ra về tử tế nhắc nhở người bên ngoài không cần đợi. Tiếc thay, Đào Thiên Vũ đã quyết ý. Hẳn lịch sự đáp lại, Lý huynh cứ tự nhiên, tiểu đệ không có phiền. Lý Thương Vân thấy cách này không ăn thua, ngồi trong này mãi mình chịu khổ trước, đành xốc quần đi ra.

Quay lại phòng tập, lại tiếp tục trung bình tấn. Lần này, quả thật, Lý Thương Vân chịu hết xiết. Y chớp chớp mắt, loáng cái, lệ đã ngấn mi. Y vốn thanh tú, mắt to đen, da trắng mịn, nét mặt khả ái; thời còn sống ở Lý gia, mỗi lần y làm bộ nũng nịu kiểu này, không ai từ chối được điều gì. Tiếc thay, Đào Thiên Vũ đã sớm chai lì với mỹ sắc bởi tối ngày đụng độ cự giang hồ đệ nhất mỹ nhân- Đào phu nhân. Tuy nàng đã tứ tuần nhưng phong vận vẫn không hề sút kém. Đào Thiên Vũ nhìn người đẹp đã quen, cho dù là Lý Thương Vân trước kia chưa chắc đã dă động được hẳn chứ đừng nói Lý Thương Vân đang hóa trang, làm gì còn vẻ đáng yêu xinh đẹp. Đào Thiên Vũ chỉ thấy một gương mặt nhăn nhúm, xấu xí còn ra vẻ giai nhân, rùng mình một cái, quay mặt đi. Mà nếu là Lý Thương Vân xinh đẹp, chắc cũng chẳng có tác dụng gì. Thế nào mà “Tái ông thất mã”, Đào Thiên Vũ không muốn nhìn bản mặt Đông Thi học đòi Tây Thi này nên thở dài, cho phép y đứng thẳng lên.

Lý Thương Vân chưa kịp vui mừng đã bị câu tiếp theo của Đào Thiên Vũ làm cho suýt nội thương:

- Đau chân thì tập chống đẩy đi.

Y méo mào nhưng nhìn vẻ nghiêm khắc của người kia, không dám không nghe nữa, đành phải vâng lời. Lý công tử cả đời chẳng phải động tay làm gì, lực tay trời gà không chặt, nói cái gì mà chống với đẩy? Y chống tay xuống sàn, chống hông lên trời, nhún nhún mấy cái.

Đào Thiên Vũ vừa bực vừa buồn cười, vỗ hông y một phát:

- Thẳng người ra.

Cú đập khê của hắn làm Lý công tử sụm luôn. May mà y đang không cương, chứ không chắc cũng gây “giáo”.

Y nằm bẹp dí, rên hừ hừ:

- Đào đại hiệp, người xuống tay quá tàn nhẫn.

Đào Thiên Vũ luống cuống, rõ ràng chỉ đập khê một cái mà sao y làm như trúng một chưởng mười phần nội lực vậy? Hắn vội ôm Lý Thương Vân dậy, cho y dựa vào lòng mình, tay vụng về xoa xuyết tán loạn khắp người y. Lý Thương Vân vốn chỉ định ăn vạ trốn học, không ngờ bỗng dưng bị đàn ông ôm ấp sờ soạng. Khí tức nam nhân của Đào Thiên Vũ bao trùm lấy y khiến y xây xẩm, tim đập loạn, mặt đỏ bừng, hấp tấp đẩy phát hắn ra, đứng bật dậy.

Đào Thiên Vũ thấy y cử động nhanh nhẹn, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng:

- Lý huynh ổn chứ?

Lý Thương Vân cuống quýt bỏ chạy:

- Ta... ta ổn. Gặp sau...

*

Y chạy về đến phòng, ôm trái tim vẫn nhảy từng từng, tự vả cho mình mấy phát. Làm gì mà cứ như gái trinh vậy chứ? Cùng là đàn ông với nhau, tim đập mạnh thế là thế quái nào? Khùng thật rồi. Nhất định ngày mai gặp lại phải ôm lại hắn, xem chuyện mắt mặt hôm nay rốt cuộc là thế nào.

Nhằm thực hiện ý định, mấy hôm sau đứng tấn, Lý Thương Vân vờ loạng choạng ngã vào Đào sư phụ. Người kia sợ y ngã giống hôm nọ, dĩ nhiên giơ tay đỡ lấy. Lý Thương Vân đã chuẩn bị tinh thần, mặt không đỏ

khí không suyền, hít mùi hương đàn ông trên người hắn, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Hóa ra chuyện hôm trước chỉ là trùng hợp. Lý thiếu gia đây chả có hứng thú gì với đàn ông.

Nhưng tình hình của Đào Thiên Vũ thì hoàn toàn ngược lại. Mấy ngày liên tiếp ôm người kia trong lòng, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt thanh khiết trên cơ thể y, Đào thiếu hiệp cảm giác xốn xang kỳ lạ. Nhờ công lao bà mẹ mỹ nhân kiêm quái nhân, ấn tượng của hắn về nữ nhân không lấy gì làm tốt đẹp. Đối với loại động vật hai chân phức tạp này, hắn luôn “kính nhi viễn chi”. Vì thế, trước nay, hắn hầu như chỉ giao du với đàn ông, mà rất là trong hoàn cảnh không tanh mùi máu cũng sức mùi mồ hôi. Đây là lần đầu tiên hắn gần gũi một nam nhân đến thế. Người ấy lại thanh tân, trong lành như dòng suối mát chảy qua vòng tay hắn. Đào thiếu hiệp vốn thủ thân như ngọc, dạo này ngày gần nam sắc đêm về mộng tỉnh. Đúng là bị đả kích lớn. May cho hắn, chỉ qua bốn bữa, Lý công tử xác định được bản thân đã buông tha hắn. Đào Thiên Vũ vừa thở phào nhẹ nhõm vừa thở dài tiếc nuối, tâm trạng thực vô cùng phức tạp.

5. Chương 5

Published on November 27, 2014 by Bách Hợp

Sau hai tháng cấm chốt ở Đại Hùng đường, Lý Thương Vân nhận ra huynh đệ đến võ đường luyện tập xong thường đau mỗi thân thể. Mong muốn tốt bậc của họ lúc đó là được tắm rửa nghỉ ngơi. Lý Thương Vân là ai chứ? Đỉnh cao bán hàng chính là bán cái mình không có cho người không cần. Y lập tức mở dịch vụ mới cho Dục Tiên lâu. Khách hàng đến đây muốn phiêu kỹ thì phiêu, nếu không, hoàn toàn có thể gọi cô nương đến hầu hạ đầm bóp. Đau vai thì xoa vai, đứt tay thì bôi thuốc... Đảm bảo sau khi rời khỏi Dục Tiên lâu, thân thể khoan khoái nhẹ nhàng như được hồi sinh.

Lý Thương Vân cho in hàng xấp cáo thị, giắt vào người, mỗi khi đến võ đường lại mắt trước mắt sau rải khắp ngõ ngách. Phàm là người biết đọc, nhất định sẽ biết thông tin. Y còn mạnh tay đầu tư, mời một số huynh đệ thân thiết tới “hưởng thụ”, lấy cơ hội quen chủ lâu, nhân dịp khai trương dịch vụ mới được khuyến mãi tắm bồn, đầm bóp miễn phí. Đương nhiên, chẳng ai từ chối lời mời hấp dẫn như vậy.

Diệu Thủy đúng là báu vật trời ban cho Lý Thương Vân. Tay nghề đầm bóp của nàng cao siêu không thể tưởng tượng được. Trước đây, khi cha nàng còn tại thế, nàng và cha đã hành nghề đầm bóp dạo khắp nơi. Bây giờ, nàng vừa thực hành vừa huấn luyện các tỉ muội khác. Chẳng mấy chốc các cô nương trong lâu đã thành thạo ngón nghề, khiến cho khách hàng dục tiên dục tử, thân thể thư giãn, không tiếc tới bên luôn cùng nàng. Lý Thương Vân thấy khách hàng tới lui nườm nượp, mừng như nông dân được mùa.

Lẽ ra đã đạt được mục đích, y không cần đến võ đường nữa nhưng chẳng hiểu sao lại vẫn lui tới chăm chỉ. Y cảm thấy từ hồi luyện tập ở đây, tuy không ra ngô khoai gì nhưng có vẻ thân thể cũng trở nên khỏe mạnh hơn.

*

Bỗng dưng gần tuần nay, Đào Thiên Vũ không hướng dẫn y mà lại phái võ sư khác tới. Lý Thương Vân thấy có chút hụt hẫng khó hiểu, hỏi ra mới biết gia đình Trần quản lý có việc, gã phải về quê gấp. Trước đây, gã quán xuyến mọi vấn đề tài chính, tổ chức của võ đường, vì vậy Đào Thiên Vũ chỉ cần tập trung vào chuyên môn. Hiện giờ Trần quản lý vắng mặt, mọi việc đồng loạt đổ hết lên đầu Đào đường chủ. Hắn võ công cái thế nhưng lại mù mịt về tiền nong, mấy bữa nay đều lút đầu trong mớ sổ sách, thời gian đầu mà dạy với đỡ. Lúc Lý Thương Vân đến nơi, hắn đã sắp hóa điên vì giấy tờ, xem bóp vụn đồng sổ thu chi thành bột phấn.

Lý Thương Vân buồn cười, chưa bao giờ y thấy Đào đại hiệp quần bách thế này.

•Đào huynh, có muốn ta giúp người xem qua một chút không?

Đào Thiên Vũ được lời như cởi tấm lòng:

•Lý huynh, giúp ta với. Ta sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

Lý Thương Vân cười cười, lật xem sổ sách, thấy từ ngày Trần quản lý nghỉ chẳng ghi chép gì thêm. Y thở dài nói:

- Đào huỳnh. Nếu người tin tưởng ta, trong thời gian Trần quản lý không có đây, ta sẽ tiếp quản sổ sách cho người.

Đào Thiên Vũ hét người sắp chết đuối vớ được cọc, ôm chăm lấy y làm y suất nghệt thở:

- Được thế thì còn gì bằng. Vậy phiền Lý huỳnh. Tại hạ sẽ không để huỳnh thiệt thòi.

Lý Thương Vân tự nhiên thấy khó chịu trong ngực.Thật khách sáo.

- Đào huỳnh, người còn nói chuyện tiền bạc, ta sẽ mặc kệ người.

Đào Thiên Vũ rồi rít văng dạ:

- Phải, phải. Tại hạ lỡ lời. Mong Lý huỳnh rộng lượng chớ để bụng.

*

Sau hôm đó, Lý Thương Vân thay Trần Quán quản lý võ đường.Việc này đối với y chỉ là chuyện vặt nên mọi thứ đều đầu ra đây.Đào Thiên Vũ vui mừng, thường tới lui chỗ y làm việc ca tụng không tiếc lời, bụng bảo dạ giá có một thê tử lạnh lợi như Lý công tử thì đời này không còn gì hối tiếc.Hắn chẳng hề nhận ra trước đây Trần Quán làm chẳng thua kém gì nhưng hắn có khi nào suy nghĩ vậy đâu.

*

Trần quán lý về quê hơn bốn tháng thì quay lại.Lúc Lý Thương Vân bàn giao sổ sách, gã khen ngợi y lên tận mây xanh. Lý Thương Vân rồi được công việc nhưng lòng lại nặng hơn một chút. Mấy tháng nay, ngày nào cũng sớm tối ở đây, giờ không cần nữa, quả thực có phần trống vắng.

Tâm tình Đào Thiên Vũ còn tệ hơn.Hắn thậm chí còn cầu Trần Quán đừng bao giờ quay lại nữa.Biết như thế thật bội bạc với người đã giúp mình từ ngày đầu mở võ đường nhưng hắn không hối lòng mình được.

Chỉ có điều, dù muốn dù không, Lý Thương Vân cũng không còn thường xuyên đến đây ngoài lúc tập võ nữa.

6. Chương 6

Published on November 27, 2014 by Bách Hợp

Hai bên quay lại nhịp sống bình thường. Lý Thương Vân nhìn doanh thu tăng vọt, cười tít mắt. Tối nào y cũng lượn vòng trong lâu, quan sát tình hình kinh doanh, khách khứa, đương nhiên là dưới lốt nữ nhân. Ở đây, chỉ có Tiểu Thuần biết giới tính thật của y. Ngay cả bọn Diệu Thủy, Yên Hoa, Phi Yến cũng không hay Lý ma ma đứng ra phải là Lý ba ba.

Một bữa, Dục Tiên lâu đón một đoàn khách đông, chính là võ sư, học viên của Đại Hùng đường.Té ra, hôm đó là kỷ niệm hai năm thành lập võ đường, cả bọn bèn kéo nhau đi “hưởng thụ”.Đào Thiên Vũ vốn không muốn đi nhưng bị lôi lôi kéo kéo, ép phải đi bằng được. Vào đến nơi, cả bọn được các cô nương ủa đến chăm sóc.Đào Thiên Vũ vất vả mãi mới thoát khỏi “lưới nhện nhện”, chuồn ra hoa viên. Hắn đang ngó nghiêng ngắm cảnh, bỗng dưng sầm vào một nữ tử áo vàng. Hắn theo phản xạ đưa tay ra đỡ lấy. Nàng mất đà ngã vào lòng hắn.Mùi hương thanh mát từ cơ thể nàng khiến Đào Thiên Vũ ngẩn ngơ, cảm giác vô cùng quen thuộc.Hắn nhìn nàng chăm chăm, cố lục trí nhớ xem đã gặp nàng ở đâu mà không sao nhớ nổi.Hắn vốn không quan hệ với nhiều nữ nhân, trí nhớ cũng không tệ. Nàng tuy không đẹp rực rỡ như Trầm Lạc Nhạn – đệ nhất mỹ nhân Nam Giang, biểu muội của hắn; không sắc sảo như mẫu thân nhưng thanh tú, tươi mát... cảm giác này... giống như Thương Vân.

Đào Thiên Vũ mãi nghĩ, không biết mình vẫn vừa ôm vừa nhìn người ta say mê. Lý Thương Vân thấy ánh mắt hắn bỗng trở nên dịu dàng thì vô cùng tức giận. Y vùng tay, tát đánh “bốp” một cái vào mặt Đào Thiên Vũ, cao giọng quát, sắc lang.

Đào Thiên Vũ từ ngày bước chân vào giang hồ tới nay, chưa có ai dả thương được hắn. Nhưng lần này, hắn suy nghĩ đến xuất thần, không hề cảnh giác, lãnh trọn một bạt tai lên má trái. Hắn sững sờ buông tay. Hoàng y nữ tử liền chạy biến mất, bỏ mặc Đào đại hiệp ngơ ngẩn đứng xoa má.

*

Lý Thương Vân chạy về phòng, cực kỳ bức bối.Đồ háo sắc, xấu xa, vô liêm sỉ. Cái gì mà “đàn ông phải trụ cột gia đình, chăm lo cho vợ con, nâng cao sức khỏe. Phiêu kỹ vừa tốn tiền vừa không đứng đắn?”Vậy chứ người đến đây làm gì?Hừ, hừ... đồ dê xồm, đồ phản bội. Ta... ta không thèm đến vô đường của người nữa.

*

Ấy thế mà ngay hôm sau, y mò đến từ rõ sớm, hậm hực đi đi lại lại trong phòng tập chờ Đào Thiên Vũ đến. Ta... ta phải hỏi cho ra nhẽ. Mà nhẽ gì nhỉ?Chẳng lẽ hỏi tối qua người ở đâu, làm gì, với ai?Nghe giống hệt vợ cả đánh đá quần chồng.

Thật chả ra thể thống gì.Y mãi nghĩ, Đào Thiên Vũ đến lúc nào không hay.

Đào Thiên Vũ thấy y rảo bước trong phòng, lúc thở dài, khi hậm hừ, không rõ y đang suy tính điều chi nhưng rõ ràng là không vui. Lý đệ có tâm sự, dĩ nhiên đại ca ta đây phải ân cần hỏi han.Từ đợt Lý Thương Vân sang giúp đỡ sổ sách, hai người đã xưng huynh gọi đệ. Lý Thương Vân kém Đào Thiên Vũ năm tuổi nên gọi hần là đại ca; Đào Thiên Vũ kêu y là tiểu đệ.

• Vân đệ, người ổn chứ?

Con mắt nào của người thấy ta ổn hả? Ta đang rất bất ổn.

• Không sao. Bắt đầu tập đi.

Lý Thương Vân nói một tràng nghĩ một nẻo.

Đào Thiên Vũ không hiểu tại sao y gắt lên với mình nhưng vẫn cung cúc nghe lời. Suốt buổi tập, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, chẳng ai nói với ai câu nào, không khí rất uể oải.

Đào Thiên Vũ càng nghĩ càng thấy cô gái hôm qua thật giống Vân đệ, rất muốn hỏi cho rõ nhưng không biết mở lời sao cho phải.Chả lẽ lại hỏi đệ có tỷ muội nào làm ở kỹ viện không à? Hỏi vậy, không ăn tát mới lạ.

•Đào đại ca...

•Lý đệ...

Hai người đồng thời lên tiếng.

•Người nói trước.

•Người nói trước.

Đồng thanh lần thứ hai.Rốt cục, Lý Thương Vân nói trước.

•Ta... huynh...

Bao lời muốn nói đến môi lại nuốt ngược trở vào.

Đào Thiên Vũ nhìn y ngập ngừng, dáng vẻ khả ái, mắt trong veo mà trong lòng chấn động, vô thức giơ tay lên chạm khê gò má Lý Thương Vân. Hần chìm trong sóng mắt như tơ của y, bất tri bất giác xích lại gần, hơi cúi xuống. Lý Thương Vân tim đập thành thạch, khép hờ đôi mắt, đón chờ. Môi hai người sắp chạm vào nhau, bỗng “rầm” một tiếng. Tiểu Thuần mặt tái mét từ ngoài chạy bổ vào:

• Công tử, công tử. Nguy... nguy rồi...

Lý Thương Vân cau mày:

• Có chuyện gì? Từ từ nói xem nào.

Tiểu Thuần ôm ngực thở hồng hộc, lắp ba lắp bắp nói:

• Công tử... Về lâu ngay... Có chuyện rồi... Mau...

Mặc dù chưa hiểu mô tê gì nhưng Lý Thương Vân biết nếu chờ thằng nhỏ này kể xong chuyện thì chắc Dục Tiên lâu tàn rồi:

- Đào đại ca. Tiểu đệ có việc gấp phải đi. Gặp lại sau.

Nói đoạn, cùng Tiểu Thuần rời đi.

Đào Thiên Vũ lập tức theo sau. Hắn cũng không rõ đầu của tai nheo ra làm sao nhưng chắc chắn là Lý đệ sắp có chuyện rắc rối, mình nhất định phải xem xem có giúp được gì không.

7. Chương 7

Published on November 28, 2014 by Bách Hợp

Bọn Lý Thương Vân đi gấp, chẳng để ý Đào Thiên Vũ đằng sau.Hai người bước vội về lâu, nghe tiếng kêu gào thảm thiết xen lẫn tiếng chửi rủa vọng ra. Lúc Lý Thương Vân đến nơi, một đám đông đã bu xung quanh Mãn Nguyệt lâu, y không làm sao chen vào nổi. Tiểu Thuần cao giọng quát: “Tránh đường! Tránh đường!”

Nhiều người quay lại, nhận ra nó bèn rẽ ra một lối đi nhường chỗ cho Tiểu Thuần vào.Tiểu Thuần nghiêng người nhường Lý Thương Vân đi trước.

Nằm lẫn lộn ở bậc cửa là một nam nhân tầm hai sáu hai bảy tuổi, quần áo xộc xệch, tóc tai rũ rượi, vừa ôm hạ bộ, vẻ mặt đau đớn, vừa chửi bới âm ỉ. Yên Khánh – đệ tử chân truyền kiêm nghĩa muội của Yên Hoa đứng gần đó, bình bình tức giận xen lẫn hả hê.

Đồ dê xồm.Định cưỡng bức lão nương hả?Không có cửa đâu nha.

Nghe gã chửi ngứa tai, nàng nhắc chân, định đạp thêm cho mấy phát. Lý Thương Vân vội lên tiếng can ngăn:

-Khoan đã.

Yên Khánh quay sang nam nhân xa lạ vừa cất tiếng, tưởng là đồng bọn của tên kia, thoát sát mặt lại, ánh mắt sắc như dao cau. Nếu ánh mắt nàng có thể giết người, khéo Lý “ma ma” đã bị chém thành dăm khúc.

- Người là tên khốn ở đâu chui ra, dám ngăn bốn cô nương thế thiên hành đạo?

Lý Thương Vân hơi sững người rồi chợt nhớ mình vẫn đang hóa trang.Y kéo Tiểu Thuần, bảo nó giải tán đám đông đang hóng hớt xem kịch vui, lời kẻ đang la oai oái nằm vắt ngang cửa vào hắn trong buồng, đóng cửa lại. Lúc này y mới nhận ra ngoài Yên Khánh, “nạn nhân”, Tiểu Thuần và y, còn có Đào Thiên Vũ. Hóa ra, ban nãy lúc Tiểu Thuần xua mọi người tản đi, hắn đã lách người vào đây. Thân thủ hắn lạnh lẽ, chẳng ai phát giác.Dù sao việc đã lỡ rồi, lúc này còn có việc quan trọng hơn cần làm, Lý Thương Vân cũng không để ý nữa.

Y nhìn Yên Khánh đang nheo mắt nhìn mình chằm chằm, “tên này là ai mà Thuần ca lại nghe lời như thế?” Phải biết rằng, vị thế của Tiểu Thuần trong lâu cực cao, chỉ kém mỗi Lý “ma ma”, các tỉ muội vẫn gọi nó là Thuần ca, cho dù nó thậm chí kém tuổi một số người. Lý Thương Vân liếc mắt nhìn hai người có vẻ là “thủ phạm” và “nạn nhân”, hỏi:

- Chuyện gì đây?

Nam nhân nằm dưới đất, cầm hận rửa xả không ngớt:

- Ả tiện nhân kia... đạp... đạp...

Nói đến đây, gã vừa thẹn vừa uất, không thốt nên lời. Yên Khánh hừ một tiếng:

- Người còn dám nhắc từ “tiện nhân” lần nữa, đừng trách lão nương hạ thủ vô tình.

Kẻ kia thế yếu, không phục nhưng chỉ dám lẩm bẩm, “kỹ nữ còn đòi lập bàn thờ”. Yên Khánh không nghe rõ, chỉ nguyền một cái sắc lẹm.

Lý Thương Vân cúi xuống gã, đã đoán ra phân nửa:

- ...Công tử?

Nam nhân nghiêng răng, phun ra:

- Ngô Trác Phàm.

Lý Thương Vân gật gật đầu:

- Ngô công tử, hiện tại, quan trọng nhất là trị thương cho ngài. Chuyện khác nói sau, có được không? Dục Tiên lâu ta có đại phu chuyên trách. Ta sẽ gọi lên xem cho ngài.

Người tên Ngô Trác Phàm đau đến tái mặt nhưng biết y nói có lý đành cắn răng, gật đầu. Lý Thương Vân ra hiệu cho Tiểu Thuần đi gọi đại phu đến, không quên mang theo hai tráng hán cáng Ngô công tử sang phòng khác dưỡng thương.

Lúc này, Lý Thương Vân mới quay sang Yên Khánh:

- Đầu đuôi thế nào?

Y dùng giọng Lý ma ma, Yên Khánh nhận ra, vô cùng ngạc nhiên.

- Lý... ma ma?

Lý Thương Vân thở dài, gỡ hóa trang trên mặt xuống, rũ tóc. Đóng giả hoài, y chán rồi. Mọi người ở đây coi nhau như người thân, Đào Thiên Vũ cũng đã xưng huynh gọi đệ, y không muốn giấu diếm nữa. Ít nhất là công khai với “người nhà”, khi nào ra đường hay tiếp khách thì hóa trang cũng được.

Yên Khánh chớp chớp mắt:

- Ai nha, hóa ra là nam phần nữ trang. Nhìn ma ma ... e hèm... ba ba thế này đẹp hơn đó.

Lý Thương Vân sợ chủ đề bị cuốn đi xa, vội lôi suy nghĩ của nàng lại:

- Chuyện đó nói sau. Giờ người kể đi đã.

Không nhắc tới thì thôi, nhắc đến mắt Yên Khánh lại long lên giận dữ:

- Con heo này định ép buộc ta hầu hạ hần. Trong lâu đã có quy định không bắt ép cô nương tiếp khách mình không muốn. Tất cả khách hàng vào đây đều được thông báo rồi. Tên khốn đó tưởng vung ra tí tiền thì muốn làm gì làm đất gì cũng được. Bỏ cô nương đây không dạy cho hần bài học thì thật không phải với tử muội trong lâu.

Nàng cầm chén trà trên bàn, nhấp một ngụm, kể tiếp:

- Hần muốn thương ta. Ta liền giả vờ đồng ý. Lúc hần cởi áo quần định “ấy”, ta đập cho một phát trứng ngay mệnh căn. Hừ, cho người từ nay trở đi không còn công cụ luôn.

Tiểu Thuần nghe mà rung mình. Yên Khánh đúng là đệ tử ruột của Yên Hoa có khác, thích thì lả lơi ong bướm, chiều chuộng khách thẳng tiên, không thích thì xuống tay tàn nhẫn. May mình chưa đắc tội với muội ấy, không thì thật chẳng biết khi nào bị hạ thuốc làm cho liệt dương.

Lý Thương Vân lắc lắc đầu, biết mình đã nuông chiều các cô nương ở đây quá rồi. Tuy Ngô công tử kia chẳng phải loại tốt đẹp gì nhưng tung cước tàn độc vậy cũng thật quá đáng. Tuy nhiên, nói gì đi nữa cũng muộn, chuyện đã rồi, chỉ mong Ngô công tử không đến nỗi bị phé luôn. Y bảo Yên Khánh:

- Người mạnh tay... chân quá. Lẽ ra chỉ cần kêu người lôi hần đi là được rồi. E rằng chuyện không dừng ở đây đâu.

Ngày thường, y đối xử với mọi người rất tốt. Nếu có xung đột xảy ra, Lý “ma ma” bao giờ cũng đứng về phía người trong lâu mà xử lý. Lần đầu tiên bị khiển trách, Yên Khánh có chút hờn dỗi nhưng không phản đối.

*

Xử lý xong chuyện nội bộ, Lý Thương Vân vẫy tay cho Tiểu Thuần và Yên Khánh lui ra ngoài trước. Trong phòng chỉ còn lại y và Đào Thiên Vũ này giờ vẫn đứng yên không nói lời nào.

Chứng kiến một màn nam biến nữ, mà hóa ra nữ lại là nam của Lý đệ, trong lòng Đào Thiên Vũ ngũ vị tạp trần. Giờ thì hần đã hiểu tại sao mình có cảm giác hoảng y nữ tử đêm qua quen thuộc đến thế. Giải

quyết được một câu hỏi, lẽ ra hẳn phải thấy nhẹ nhàng hơn, nhưng cảm giác bị lừa gạt khiến tâm hẳn nặng như đeo đá. Hẳn cứ nghĩ Lý Thương Vân là công tử nhà nào đó, ai ngờ lại làm cái nghề ma cô này. Đàn ông mà tối ngày quần quít với phụ nữ ong bướm thì ... Hẳn không muốn tưởng tượng thêm nữa. Hình ảnh Lý Thương Vân trần truồng lẩn lộn trên giường với người khác làm hẳn phát điên. Y thấy mặt hẳn lúc đỏ lúc trắng, chẳng hiểu trong đầu hẳn đang nghĩ cái gì, hua hua tay trước mắt hẳn cũng không nhận ra, bèn dõn giọng gọi:

- Đào đại ca.

Lúc này, Đào Thiên Vũ mới giật mình tỉnh ra:

- Lý đệ... xin lỗi...

- Huynh đang nghĩ gì vậy?

Đào Thiên Vũ nhớ lại hình ảnh mình tưởng tượng Lý Thương Vân lỏa thể, đỏ bừng mặt, lắc đầu:

- Không...không có gì. Mà...Lý đệ làm gì ở đây?

Y cười hì hì:

- Đệ làm “ma ma đại tổng quản”. Huynh đến đây...

Y quen miệng nói giỡn, định bảo “huynh đến đây gọi cô nương, đệ sẽ giảm giá đặc biệt” nhưng mới được nửa câu, nghĩ đến Đào Thiên Vũ mây mưa với người khác, y cảm thấy bức bối khó chịu. Lờ ra đến miệng lại nuốt về, đổi thành “Huynh đến đây chơi với đệ thường xuyên nha. Chúng ta là hàng xóm mà.”

Đào Thiên Vũ sực nhớ ra chuyện này, cau mày hỏi:

- Đệ biết chúng ta là hàng xóm sao giờ mới nói với ta? Sao đệ phải giả trang?

Lý Thương Vân giật thót. Y không muốn Đào đại ca nghĩ mình dối gạt hẳn. Y hít sâu một hơi, quyết định nói sự thật:

– Ta...bỏ nhà đi. Người quen của cha mẹ rất nhiều, ta sợ bị nhận ra nên phải cải trang.

Đào Thiên Vũ nhún mày, đừng nói người cũng đào hôn chứ.

– Cha mẹ ép ta lấy người ta không thích. Thậm chí ta còn chưa nhìn thấy mặt mũi người đó ra sao.

Đào Thiên Vũ không ngờ mình đoán bừa lại trúng. Đồng bệnh tương liên, hảo cảm với Lý Thương Vân vốn đã cao hơn thông thường lại được nâng cấp lên mấy bậc. Hẳn vỗ vỗ vai y, gật gù:

– Được lắm. Được lắm. Xứng mặt đàn ông.

Lúc này, hẳn mới có tâm tình nhìn kỹ Lý Thương Vân. Vẫn đôi mắt trong vắt ấy, vẫn sống mũi cao cao ấy, vẫn khuôn mặt thanh tú ấy, chỉ có vết sẹo rúm ró trên má đã biến mất khiến vẻ khả ái của y tăng lên gấp bội. Đào Thiên Vũ thầm nghĩ, “cho dù đệ có sẹo xấu xí như trước, ta vẫn thích đệ”. Hả? Cái gì mà “thích” chứ? Lý đệ là nam nhân, là NAM NHÂN. Hẳn bị suy nghĩ của mình dọa sợ, đứng đờ ra. Lý Thương Vân thấy hẳn hóa đá, lay lay tay hẳn:

– Đào đại ca...

Đào Thiên Vũ giật mình tỉnh lại, chạm vào ánh mắt lo lắng của Lý Thương Vân, tim bỗng đập như trống dồn. Hẳn gạt tay y ra, thì triển khinh công thượng hạng bay vèo khỏi phòng. Cho đến mãi về sau, dù có bị đại địch đuổi giết sau lưng, hẳn cũng không bao giờ chạy nhanh được đến thế nữa. Lý Thương Vân ngơ ngác chẳng hiểu gì, nghĩ bụng chắc là Đào đại ca sực nhớ ra có việc gấp. Hơn nữa, y còn một lô việc phải giải quyết nên không nghĩ nhiều, cũng dõm bước rời khỏi phòng, đến An Phục thất.

Đây là khu đặc biệt của Dục Tiên lâu, chuyên để các khách hàng gặp trực trặc bất ngờ kiểu thượng mã phong, sóc xuân được, gậy giáo... đến cấp cứu, nghỉ ngơi. Lúc Lý Thương Vân đến, Ngô Trác Phàm đã được băng bó tử tế, chửi chán cũng ngủ thiếp đi. Y nhìn gã nằm bẹp trên giường, biết chuyện này chưa thể dừng lại ở đây.

Thực tế chứng minh lo lắng của Lý Thương Vân hoàn toàn chính xác.

Ngô công tử được đại phu đốc sức chữa trị, không đến nỗi bị phế hoàn toàn nhưng phải cầm dục mấy tháng, chưa kể từ nay về sau việc mập hợp sẽ gặp khó khăn (*). Gã vốn quen ăn chơi, làm sao chịu nổi sự thanh tịnh này, còn nỗi nhục hôm đó có dùng hết nước sông Hoàng cũng không tẩy sạch. Ngô Trác Phàm oán hận ngút trời. Giá có thể chu di cửu tộc cả bọn Dục Tiên lâu, gã sẽ làm ngay không chần chừ. Khốn nỗi, chuyện mất mặt thế này, dù gia thế gã hùng mạnh cũng không thể đem lên công đường cho thiên hạ bôi tro trát trấu vào mặt. Nhưng cục uất này quả thật nuốt không trôi. Gã gọi đám hồ bằng cẩu hữu, lôi thêm chục đứa tay chân đến Dục Tiên lâu báo thù. Gã nằm trên kiệu bốn người khiêng, những tên còn lại lăm lăm gây gộc, xộc thẳng vào lâu.

Cả bọn không nói không rằng, gặp gì đập nấy. Dục Tiên lâu có bảo vệ nhưng số lượng ít, vốn chỉ để phòng xa, lỡ may có khách giở quẻ, chứ chưa bao giờ tính đến tình huống du côn đến phá thế này. Chẳng mấy chốc mấy bảo vệ đã bị bọn gây sự đánh cho nằm đo đất.

Theo lệnh của Ngô Trác Phàm, Yên Khánh bị lôi ra sân. Lý Thương Vân ngăn cản cũng bị bọn chúng trói gô quảng trên mặt đất. Ngô Trác Phàm được khênh từ kiệu xuống, vênh váo quát lớn:

– Con *** phụ kia, giờ xem ông đây xử mày thế nào. Kỹ nữ còn kén cá chọn canh. Hôm nay ông cho mày tha hồ chọn. Mày thích từng thằng một hay thích cả lũ chơi mày cùng lúc?

Yên Khánh sợ tái mặt, không dám ho he. Lý Thương Vân nghĩ phen này nguy rồi, chỉ mong có ai đó trốn được ra ngoài gọi quan phủ đến. Nhưng trước hết, phải câu giờ đã. Y cười hề hề, ngọt ngào nịnh:

– Ngô công tử, ngài đại nhân sao lại chấp nhặt với đàn bà. Trong lâu có biết bao cô nương xinh đẹp nồn nường, ngài phong lưu anh tuấn thế này, các nàng tranh nhau hầu hạ ấy chứ. Hôm đó Yên Khánh đến ngày, không muốn làm ngài mất hứng...

Ngô Trác Phàm nghe y nói điên nói khùng, bực mình ngắt lời:

– Câm miệng. Mày là cái thá gì ở đây? Người đâu! Vả mồm nó cho ta!

Một đại hán hùng hổ xông đến, vung tay định tát Lý Thương Vân. Bàn tay thô kệch chuẩn bị giáng xuống bỗng thét lên đau đớn, ôm tay loạng choạng lùi lại. Mọi người quay lại, thấy Đào Thiên Vũ đằng đằng sát khí đã đến từ bao giờ.

Hóa ra, hôm qua về nhà, hắn nghĩ lại mình đột nhiên bỏ chạy thật mất mặt, không biết Lý đệ nghĩ sao về mình. Sáng sớm nay, hắn định sang Dục Tiên lâu giải thích nhưng cứ lần lữa mãi vì ngại ngùng. Mãi đến khi Hách Đại Dao, sau khi luyện tập xong, tắm rửa tân trang sạch sẽ đi lướt qua hắn, hắn mới gọi giật lại:

– Hách huynh, người đi đâu mà dỏm dáng thế?

Hách Đại Dao vờ uốn người làm động tác chào:

– Nô gia đi phiêu trai.

Đào Thiên Vũ nhìn bộ dạng gã cao to cuộn cuộn lại bắt chước cô nương yếu điệu, nhộn nhạo cả dạ dày, chỉ chực ới ra bữa trưa.

– Về sau người gặp kẻ thù, không cần đánh đấm gì hết, cứ như ban nãy là được. Bảo đảm bọn chúng sẽ nôn mửa mà chết.

Hách Đại Dao tay làm dáng hoa lan chỉ, giả vờ vẩy cái khăn tay vô hình, hứ một tiếng, định đi thì bị hắn tóm lấy:

– Ta đi với người.

Hả? Đào đại hiệp xưa nay thủ thân như ngọc bỗng động dục muốn đi thanh lâu? Hách Đại Dao há hốc mồm, bị hắn bóp cho mấy phát:

– Người có định đi hay không?

Hách Đại Dao gật như bổ củi, “Đi!Đi!”

Kết quả là vừa bước vào Dục Tiên lâu, Đào Thiên Vũ chứng kiến một màn Lý đệ đang bị bắt nạt. Hắn nộ khí xung thiên, giật lấy ngọc bội đeo hông của Hách Đại Dao đứng bên cạnh, búng về phía đại hán kia. Một lực này chấn tay gã không liệt cũng gãy rời.

Lý Thương Vân thấy Đào Thiên Vũ đến, mừng rơi nước mắt, gọi to:

– Đào đại ca.

Ngô Trác Phàm quay phắt sang kẻ vừa tới, quát:

– Người là ai?

Đào Thiên Vũ không thèm để ý đến Ngô Trác Phàm, bước thẳng đến bên Lý Thương Vân, cúi trối cho y, dịu dàng phủi quần áo, hỏi:

– Đệ không sao chứ?

Khí thế của hắn khiến cả bọn còn đồ không dám ngăn cản, để mặc hắn như bước vào nơi không người.

Lý Thương Vân chớp chớp mắt:

– Ta không sao. Huynh đến thật đúng lúc. Những người này phá lâu của ta....

Nói đến đây, giọng chùng hẳn xuống. Gì thì gì, tuy Lý công tử sinh ra đã ngậm chiếc thìa bạc trong miệng, tài phú không kể xiết, nhưng đây là cơ nghiệp đầu tiên do y lập nên từ số không, coi như máu thịt của mình. Nhìn tâm huyết bản thân bị vùi dập, có ai không đau xót.

Lúc này, Đào Thiên Vũ mới nhìn xung quanh. Đồ đạc ngổn ngang, người bị đánh bị trối nằm la liệt. Hách Đại Dao đang đứng cạnh Tiểu Thuần nước mắt ngấn dài, xoa xoa má.

Ngô Trác Phàm ngứa mắt hai kẻ mới đến phá chuyện hay của mình, lại còn khênh khênh ta ta, tình tình tứ tứ, coi mình như bù nhìn. Hắn đập tay quát:

– Mặc xác hắn là ai. Đánh cho ta.

Cả bọn nghe tiếng hô, ào lên. Hách Đại Dao vừa bị Tiểu Thuần cho ăn cái tát, chưa biết trút giận vào đâu, may sao có kẻ đưa đầu vào rọ. Gã gầm lên, vớ bừa một cái ghế gãy, lao thẳng vào đám du côn, đánh trái đập phải. Chỉ trong nháy mắt, đám người hùng hổ ban nãy đã nằm chồng lên nhau thành một đống. Nếu không phải còn luôn miệng rên la thì người ta tưởng bọn chúng chết rồi.

Tên đại hán trúng đòn Đào Thiên Vũ ban nãy không xông lên cùng đồng bọn, lén lút luồn ra phía sau, nhân lúc chẳng ai chú ý, rút đoản đao đâm thẳng vào lưng hắn. Đào Thiên Vũ đầu cũng không thèm quay lại, chỉ phất nhẹ tay ra sau. Kẻ đánh lén bật ngửa ra, bay đập vào hòn non bộ giữa sân; thanh đoản đao cắm phập bên cạnh.

Ngô Trác Phàm thấy thế sự bất thành, hộ vệ xung quanh chẳng còn một mống, người đang có thương không chạy được, mếu máo cười cầu tài:

– Đại hiệp giá lâm, tiểu nhân có mắt như mù, không kịp nghênh đón.

Đào Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng, ném cho gã cái nhìn sắc bén:

– Nếu ta biết ngươi còn đến đây gây sự hoặc chạm đến bất kỳ người nào ở đây, đừng trách ta không báo trước.

Ngô Trác Phàm vốn tưởng thế nào cũng chung số phận với bọn kia, ai ngờ được tha bổng, mừng như bắt được vàng, vội gật như té sao:

– Dạ, dạ. Tiểu nhân đã biết. Bọn ăn hại kia, đứng lên. Về.

Cả bọn đến hùng hổ bao nhiêu lúc rút về tiu nghỉu bấy nhiêu. Lý Thương Vân gọi giật lại:

– Khoan!

Ngô Trác Phàm giật thót:

– Công tử đây còn điều chi dạy bảo?

Lý Thương Vân có người chống lưng, đương nhiên phải đòi nợ:

– Người đập phá lâu của ta, bảo đi là đi luôn sao?

Ngô Trác Phàm liếc sang Đào Thiên Vũ, thấy hần mặt lạnh như băng, tay ôm eo Lý Thương Vân, không biết hai người này quan hệ ra sao nhưng rõ ràng thẳng cha giỏi võ kia rất bảo vệ cho y:

– Công tử cứ tính toán rồi gửi đến tề phủ. Ngô mỗ sẽ đền bù đầy đủ, không dám thiếu một xu.

Lý Thương Vân vừa lòng, phẩy tay cho gã đi, rồi ra lệnh cho hạ nhân trong lâu thu dọn tàn cuộc. Khỏi cần tính toán gì cho mệt, cứ phang thẳng tiền mua sắm toàn bộ đồ đạc mới. Lầu của nhà giàu chia cho người nghèo mới là phong thái của anh hùng hào kiệt.

Bản thân y thì cùng Đào Thiên Vũ lui về hậu viện. Trước khi đi còn ném cho Tiểu Thuần ánh mắt trào phúng. Chỉ khổ cho Hách Đại Dao, Tiểu Thuần bị nhìn đến khó chịu, lại trút giận lên đầu gã. Hách Đại Dao kệ cho nó muốn đánh muốn đập gì thì làm, chỉ lừa lừa cầm tay mấy cái.

*

Lý Thương Vân dẫn Đào Thiên Vũ về sương phòng, châm ấm trà, kính cẩn rót một chén dâng lên Đào đại hiệp. Đào Thiên Vũ đón lấy đặt xuống bàn, mắt vẫn nhìn Lý Thương Vân không rời:

– Đệ không sao thật chứ?

Lý Thương Vân cười tươi như hoa hàm tiếu:

– Không sao. Huynh đến thật đúng lúc. Chỉ chậm một chút thôi là đệ lãnh đủ rồi.

Đào Thiên Vũ nghe mà xót cả ruột. Gương mặt này, chạm khẽ hần còn sợ xước; tên ôn vật kia dám đánh thật. Hần hối hận vì đã quá nương tay với gã. Hần với tay sang Lý Thương Vân, ngón tay mơn man gò má mịn màng, truyền đến xúc cảm tươi mát.

Lý Thương Vân ngồi yên, chỉ có hàng mi dài chớp động như cánh bướm. Y thích cảm giác gần gũi với Đào đại ca. Hần muốn làm gì y cũng mặc, chỉ ước cứ thế này mãi.

Đào Thiên Vũ chìm đắm trong sóng mắt như hồ thu của Lý Thương Vân, trong đầu trống rỗng, hành động để bản năng dẫn dắt, nghiêng người hôn khẽ lên môi y. Lý Thương Vân ngẩn ngơ một thoáng rồi vươn đầu lưỡi đáp lại. Hai người cách nhau hơn nửa cái bàn tròn, nụ hôn như gần như xa càng thêm kích thích. Bốn cánh môi lúc quấn quít lúc buông lỏng, một sợi tơ bạc trong suốt giăng giữa hai người. Không biết sau bao lâu, hai người mới tách hẳn ra. Bầu không khí vô cùng ám muội. Đào Thiên Vũ nghĩ tới nghĩ lui không biết nên nói gì mới tốt. Hình như sau khi đàn ông làm chuyện đó thì sẽ phải nói...

– Ta sẽ chịu trách nhiệm.

Hả? Trách nhiệm gì? Lý Thương Vân nghĩ hay là hần thấy áy náy vì không đến sớm hơn khiến Dục Tiên lâu chịu một phen đập phá? Nhưng đây đâu phải lỗi của hần. Y lắc lắc đầu:

– Không cần. Không cần. Đại ca đừng nghĩ nhiều. Ta cũng là nam nhi đại trượng phu.

Ý của y là Dục Tiên lâu bị phá cũng không sao. Thứ nhất, Ngô Trác Phàm đã hứa đền bù. Thứ hai là cho dù y bị xây xát chút đỉnh, Dục Tiên lâu cũng phải mất chút thời gian sửa chữa nhưng đàn ông như y chẳng hề lo lắng – đau thì xoa, hỏng thì sửa. Có gì ghê gớm đâu?

Đào Thiên Vũ lại hiểu thành “ta cũng là nam nhân. Hôn hít thế này nhằm nhò gì?” Nghĩ thêm chút nữa, hần suy diễn sang: “chuyện ghê gớm hơn ta cũng đã làm rồi. Chừng này đáng chi mà người đòi chịu trách nhiệm?” Hần vừa ghen tuông vừa đau khổ vì nghĩ mình bị cự tuyệt, buồn bã đứng dậy chào ra về. Người ta nói không sai, càng tránh xa ái tình, khi dính vào lưới tình càng dễ bị tổn thương.

Sau nụ hôn say đắm, Lý Thương Vân cũng hơi xấu hổ. Ở Dục Tiên lâu, cảnh nam nữ y còn lạ gì. Ngày nào cũng nhìn thành chai luôn rồi. Nhưng lần này thì khác, không những là nam nam, y còn đóng luôn vai chính, cảm giác thực sự khác xa so với khi làm khán giả. Đào Thiên Vũ về sớm lại vừa đúng ý y. Y cần chút thời gian tiêu hóa chuyện này. Nhưng đến khi y lỡ mở nhận ra ý tứ trong lời nói của Đào Thiên Vũ, đã là chuyện

của mấy ngày sau. Không biết phải gọi lại chuyện cũ như thế nào, y dành cho qua. Hai người cứ thế không mặn không nhạt tiếp tục cuộc sống thường ngày.

8. Chương 8

Published on November 28, 2014 by Bách Hợp

Sau sự kiện “gãy giáo”, mặc dù tiền nhân hậu quả đều đã xác định là do Ngô công tử tự làm tự chịu nhưng lượng khách đến Dục Tiên lâu vẫn sụt giảm nghiêm trọng. Một phần là do những người có qua lại phụ thuộc vào Ngô gia, e ngại rằng nếu tiếp tục đến lâu sẽ mang tiếng không theo phe Ngô gia, rất có thể bị cắt đi một số lợi ích. Một số khác là hồ bằng cầu hữu của Ngô Trác Phàm, xưa nay vẫn bù khú tụ tập với nhau, giờ gã nằm bất lực mà mình vẫn tận hưởng với các cô nương thì chẳng hóa ra trêu người Ngô công tử. Bọn này đành phải tìm cách “giải quyết” khác ít công khai hơn.

Lý Thương Vân nhìn sổ sách mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Y biết cho dù không có vụ “tai nạn” kia thì dần dần doanh thu cũng sẽ giảm. Món ăn đầu là sơn hào hải vị ăn mãi cũng ngán. Các cô nương ở đây tuy phong phú nhưng nam nhân trong thành đều đã thưởng qua, không còn sự cuốn hút ban đầu. Biết vậy nhưng không thể đuổi người cũ rước người mới. Vất vả bỏ vốn vốn không thuộc phạm trù đạo đức kinh doanh của y. Lý Thương Vân suy đi tính lại, rốt cục nghĩ ra một cách: Dục tiên lâu sẽ liên kết với các kỹ viện khác, luân chuyển cô nương cho nhau. Cùng là cô nương đó, ở thành Cao Bắc là cũ chứ với thành Hạ Giang lại là mới. Đó chính là nguyên tắc “cũ người mới ta”, cỏ bên vườn hàng xóm bao giờ cũng xanh hơn.

Lý Thương Vân hài lòng, tự nhận thấy mình thông minh không nhất cũng nhì thiên hạ.

Y phác thảo một bài thuyết trình hùng hồn hoành tráng, ngày hôm sau lập tức khởi hành viếng thăm thanh lâu các thành lân cận.

Vấn đề Lý Thương Vân đưa ra cũng chính là việc khiến các ma ma nhức đầu lo lắng. Vì thế, khi y đề nghị liên kết, ai cũng hơn hớn gật đầu.

Để mở màn cho việc liên doanh kỳ lạ xưa nay chưa từng có đó, Liên Hợp lâu sẽ tổ chức một cuộc thi hoa khôi hoành tráng.

*

Lý Thương Vân tất bật chạy đôn chạy đáo lo từ sân khấu, kịch bản đến trang phục, khách mời, chẳng còn thời gian đâu mà tập võ. Đào Thiên Vũ không thấy y sang, vừa lo lắng vừa hụt hẫng. Mấy bận hần vào Dục Tiên lâu tìm gặp mà không được y, đều cảm thấy ngực bức bối như trúng một quyền. Qua gần chục ngày, hần sốt ruột không chịu nổi, bèn kéo Hách Đại Dao ra một góc, nhờ gã hỏi thăm tình hình Lý Thương Vân giùm. Gã nhìn Đào Thiên Vũ từ đầu đến chân, môi nhếch lên cười kiêu ta đây cái gì cũng hiểu khiến Đào thiếu hiệp rợn hết tóc gáy:

– Nghe nói dạo gần đây Lý công tử thường xuyên ghé kỹ viện các thành phụ cận, đánh giá thẩm định các cô nương ở đó...

Đào Thiên Vũ cảm thấy tăng xông suýt nữa thì đột quỵ. Hần không hiểu cảm xúc này gọi là ghen, chỉ biết ngực thắt lại, đầu muốn nổ tung. Hần không ưa phong tình nhưng không phải là không hiểu chuyện trai gái. Nghĩ cảnh Lý Thương Vân lăn lộn với nữ nhân, hần muốn đại khai sát giới.

Đào Thiên Vũ lao bổ sang Dục Tiên lâu tìm Lý Thương Vân, quyết tâm không gặp không về.

Chờ đến tối mịt mới thấy y từ xe ngựa bước xuống, dáng vẻ mệt mỏi. Đào Thiên Vũ cau mày, nổi xót xa xưa tan tức giận. Hần gọi “Lý đệ”, thấy y quay đầu nhìn, vội chạy tới.

Lý Thương Vân cười nhợt nhạt:

– Đào đại ca, xin lỗi. Mấy ngày nay đệ bận quá, không sang tập được. Thư thả vài bữa nữa sẽ cáo tội với đại ca.

Đào Thiên Vũ nhìn y gầy đi một vòng, cầm nhón ra, toan giơ tay ôm lấy y thì y lại tiếp, hai mắt như sụp xuống vì mệt:

– Đại ca tìm đệ muộn thế này có việc gì không?

Đào Thiên Vũ thấy bộ dáng gần như kiệt sức của y, bao lời muốn hỏi ra đến miệng lại nuốt xuống, lắc đầu đáp:

– Không có gì. Ta tiện đường qua đây thôi.

Lý Thương Vân mỉm cười, gật đầu:

– Vậy đại ca cứ đi việc của mình đi. Tiểu đệ xin cáo từ.

Đoạn vái chào rồi đi vào lâu, không biết Đào Thiên Vũ ngóng theo hồi lâu, đến tận khi cổng lớn đóng lại.

*

Hơn một tháng lo toan, chạy đôn chạy đáo, rốt cục cuộc thi cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Một sân khấu lớn được dựng giữa tứ hợp viện, dựa lưng vào một dãy nhà. Nối giữa dãy nhà đó và sân khấu là một đoạn đường ngắn, che kín mít, trang trí rực rỡ để làm nơi đi lại, chuẩn bị của các cô nương. Gần sân khấu đặt một đài cao. Người được chọn làm hoa khôi sẽ đứng trên đài này gieo tú cầu. Dục Tiên lâu vốn có nguyên tắc khách hàng chọn cô nương nhưng cô nương cũng được quyền chọn khách. Bình thường đã thế nữa là hoa khôi. Người đẹp nhất sẽ đứng từ trên cao, ném tú cầu vào khách hàng nàng muốn. Kể may mắn này sẽ có một đêm hoan hảo cùng mỹ nhân, muốn làm gì thì làm, miễn mỹ nhân không phản đối.

Liên hợp lâu phát thiệp mời đến các công tử phú gia mấy thành Cao bắc, Hạ Giang, Hà Sơn. Lý Thương Vân làm công tác truyền bá tốt đến nỗi, thời đó, nhận được thiệp của Liên hợp lâu còn vẻ vang hơn được mời đến tiệc kén rể cho thiên kim tiểu thư quan tri phủ. Khách nhân được ngồi trên những vị trí thuận tiện nhất, có thể quan sát tốt nhất toàn bộ diễn biến cuộc thi, miễn phí châu rượu, trà đầu tiên. Dĩ nhiên, những châu sau phải thanh toán, và giá đắt như lên trời. Nhưng trong một sự kiện hoành tráng thế này, ai hơi đâu quan tâm đến mấy đồng bạc lẻ cơ chứ? Người không được mời cũng có thể đến xem nhưng đương nhiên quyền lợi thua xa khách danh dự. Diện tích Dục Tiên lâu có hạn, muốn có chỗ đứng xem, phải xếp hàng trước cả tuần.

Chín đợi mười mong, rốt cục ngày ấy cũng tới. Chưa tới giờ lành mà khách đã đến đông đủ, đứng ngồi kín lâu. Huynh đệ Đại Hùng đường được ưu tiên sắp cho một khu vực riêng. Riêng Đào Thiên Vũ và Hách Đại Dao có công ơn đặc biệt với Dục Tiên lâu nên Lý Thương Vân dành hẳn cho hai suất thượng hạng trên lầu.

Vòng thi đầu tiên là kỳ nghệ. Các thí sinh ngồi sau bức rèm châu, đàn hát một bản tự chọn. Khách danh dự, mỗi người được phát trước một bó hoa, ứng cô nương nào sẽ ném hoa tặng cô nương đó. Hoa được gom thành từng khu theo tên mỗi người.

Vòng thứ hai là vũ kỹ. Các nàng biểu diễn múa một bài, dài ngắn tùy thích. Và cũng như vòng một, hoa của mỗi người được gom lại, gộp chung với vòng một.

Vòng ba mới là vòng thi được người người mong đợi. Đó là vòng vấn đáp, các thí sinh sẽ phải trả lời các câu hỏi về kỹ xảo phòng the. Ai cũng biết múa may hát hò này nọ chỉ là phụ, kỹ thuật chăn gối mới là cơ bản, là then chốt, là bản lề. Người chiến thắng vòng này không chỉ cần giỏi thực hành thực tế mà còn cần da mặt dày. Đứng trước bao nhiêu người, nói ra những lời *** đáng đâu phải chuyện đùa. Riêng khoản này, Lý Thương Vân tự tin không ai có thể vượt mặt Yên Hoa.

Quả như y dự đoán, hoa bay rào rào xuống chân nàng. Ban tổ chức khởi cần đo đếm, nhìn đồng hoa ngồn ngộn của nàng đã hiểu người chiến thắng chung cuộc là ai.

Tiểu Thuần mặc bộ trường bào màu trắng, trông chẳng khác gì công tử quyền quý, đỡ tay Yên Hoa bước lên Hoa khôi đài. Nàng vận váy voan mỏng, đôi gò bồng đảo căng tràn như ẩn như hiện. Mỗi bước nhấc chân, nàng vén cao váy, khoe chân thon; có lúc còn vờ vấp ngã, người khẽ cúi xuống, lộ bầu ngực trắng mịn. Toàn trường lặng yên như tờ bỗng rào rào tiếng nuốt nước bọt.

Yên Hoa đứng trên đài cao nhìn xuống, kiêu hãnh như một nữ thần. Nàng vẫn thích cảm giác này, cảm giác đàn ông quy phục dưới váy nàng. Nàng quét mắt nhìn khắp lượt, cười nhạt trong dạ. Đàn ông hóa ra đều như nhau, từ công tử con quan đến bần nông thư sinh, đều bị dục vọng sai khiến. Bỗng ánh mắt nàng bị thu hút bởi một người. Người đó không hề nhìn nàng, chỉ dõi mắt về nơi khác. Chẳng cần nói cũng biết, đó chính là Đào Thiên Vĩ. Hắn chẳng quan tâm hoa khôi hoa hậu là ai, chỉ chăm chú nhìn Lý Thương Vân hôm nay giả nữ, mặc váy hồng đứng dưới sân khấu. Thực ra, còn có một người không để ý đến Yên Hoa. Đích thị Hách Đại Dao. Gã trước sau chỉ nhìn Tiểu Thuần. Khổ nỗi, Tiểu Thuần đang đứng cạnh Yên Hoa. Ở khoảng cách xa, Yên Hoa đành nhìn gã nhìn mình. Và khổ nạn thay cho gã, Tiểu Thuần cũng nghĩ y như vậy. Hách Đại Dao say sưa ngắm mỹ nhân, chẳng hay giông tố sắp giáng xuống đầu.

Yên Hoa cầm tú cầu đỏ chói, xoay một vòng. Nàng quay đến đâu, người người nín thở chờ đợi đến đó. Nàng vung tay, ném thẳng quả cầu về phía Đào Thiên Vĩ.

Hắn đang mãi nhìn Lý Thương Vân, chẳng để ý gì, chỉ nghe tiếng vật xé gió bay tới, theo phản xạ đưa tay ra bắt. Toàn trường vỗ tay rào rào, hắn mới quay mắt lại nhìn, lập tức đoán ra sự vụ. Hắn vốn chẳng cần hoan hỷ gì với hoa khôi, nhưng trước mặt bàn dân thiên hạ, tất phải giữ thể diện cho các bên, liền phối hợp đứng lên chấp tay tạ lễ.

Lý Thương Vân mặt tái nhợt, đầu lùnh bùng, lẽ ra phải lên phát biểu kết thúc cuộc thi nhưng y cứ đứng đực ra khiến Kỷ ma ma của Thúy Hương lâu đành ra mặt nói vài lời cảm ơn quý khách đã hạ cố tới chứng kiến, bây giờ mời các vị tự chọn cô nương; đêm nay Liên hợp lâu sẽ tài trợ toàn bộ chi phí đồ ăn thức uống trong phòng.

Ai về việc này rồi, Lý Thương Vân vẫn đứng đó. Trong đầu y chỉ còn hình ảnh Đào Thiên Vĩ cầm tú cầu, cười vui vẻ với Yên Hoa

9. Chương 9

Published on November 28, 2014 by Bách Hợp

Trong khi ấy, Đào Thiên Vĩ và Yên Hoa được kiệu về phòng. Đây là căn phòng đặc biệt được chuẩn bị riêng cho đêm nay. Từ cửa vào tới chần đệm đều phủ màu đỏ chói, đến phòng tân hôn cũng không khoa trương như thế này. Phòng còn được thiết kế hệ thống tắm đặc biệt, thuận tiện cho đôi trai tài gái sắc vân vân vũ vũ cả đêm.

Đào Thiên Vĩ vào phòng, không ngồi xuống mà nói ngay với Yên Hoa:

- Yên Hoa cô nương, đa tạ nàng để mắt. Tại hạ là kẻ phàm phu tục tử, không dám nhận ơn hồng hoa thúy liễu.

Yên Hoa cười e lệ, phẩy cái khăn thơm, ngả người vào hắn nhưng Đào Thiên Vĩ lập tức lùi lại làm nàng mất đà suýt ngã bổ chửng:

- Công tử, lẽ nào chàng chê ta không sạch sẽ?

Đào Thiên Vĩ vội xua tay:

- Không, không phải... Ta...

Yên Hoa rất thông minh, khi này thấy hắn không nhìn mình lại nhìn người khác, nàng đã đoán hắn thương thầm nhớ trộm ai đó ở đây:

- Hay là trong lòng chàng đã có người?

Đào Thiên Vĩ vừa nghe câu hỏi, trong đầu hiện ngay lên hình bóng Lý Thương Vân, bèn gật đầu.

Yên Hoa vừa mừng cho cô nương nào đó diễm phúc được người này thương vừa chạnh lòng không biết đến khi nào mình mới có người thật lòng nhớ đến.

- Người đó là ai?

Đào Thiên Vĩ làm sao dám nói ra, ấp a ấp úng:

• Là...là....

Hai người trong phòng thẽ thọt với nhau, Lý Thương Vân đứng ngoài như kiến bò chảo nóng, chỉ muốn đập cửa xông vào. Y không nghe rõ nội dung nói chuyện, chỉ biết họ khanh khanh ta ta, chàng chàng thiếp thiếp rất chi ân ái. Kỹ thuật của Yên Hoa có thể hàng phục bất kỳ nam nhân nào. Ngày thường, y coi đây là bảo bối trời ban. Lúc này, y chỉ mong nàng là cô nương mới vào nghề, làm Đào Thiên Vũ tức giận đuổi cổ ra ngoài. Nhưng lý trí luôn tàn nhẫn nhắc nhở y rằng, nếu Yên Hoa nhận thứ hai, không ai dám xưng đệ nhất. Đang rối trí, đột nhiên, y nghe đánh “xoạt” một tiếng, giống như tiếng vải xé. Hả? Đừng nói các người chơi trò xé quần áo cho tăng tình thú chứ? Lý Thương Vân chịu hết nổi, xô cửa vào. Đập ngay vào mắt là Đào Thiên Vũ đang ôm Yên Hoa, váy nàng bị rách, tuột hở bờ vai trần.

Hai người đang ôm ấp, thấy có kẻ xông vào, nhìn lên, chính là “Lý ma ma”. Đào Thiên Vũ vội vàng đẩy Yên Hoa ra, lấp bắp:

• Lý...Lý đệ...Đừng hiểu lầm...Không phải...

Lý Thương Vân máu xộc lên não. Đến nước này còn cãi hiểu lầm hiểu đúng cái gì nữa? Đồ háo sắc, đồ dê cụ.... Cái gì mà “ta sẽ chịu trách nhiệm?” Đồ ngoại tình. Đồ phản bội...Y quay phắt người bỏ đi. Đào Thiên Vũ vội phi thân qua bàn, giữ chặt y lại:

• Lý đệ, nghe ta giải thích

Lý Thương Vân tức đến suýt khóc, cắn môi đến bật máu để ngăn nước mắt rơi xuống, quay mặt đi, tỏ vẻ không muốn nghe gì hết. Đào Thiên Vũ hốt hoảng xoa xoa môi y, xin lỗi rồi rút.

Yên Hoa chứng kiến một màn này, nhin cười xem đứt ruột, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

*

Thực ra, ban nãy có ai làm gì ai đâu, là nàng sơ ý giẫm lên gấu váy. Chiếc váy này rất mỏng, động nhẹ đã rách. Váy mới thành một màn hiểu lầm như trên.

Lý Thương Vân ra sức đẩy Đào Thiên Vũ ra nhưng chỉ như châu chấu đẩy đá tảng, bực mình chuyển sang dấm thình thịch, nghiêng rằng nói buông ra. Hắn xót xa, tự trách mình tập võ tập nghệ làm chi nhiều khiến người cứng như sắt, làm đau đôi bàn tay bé nhỏ của Lý đệ. Hắn nắm hai cổ tay mảnh mai, ghì xuống, ôm chặt lấy Lý Thương Vân. Y giận dỗi vùng vằng, xoay người loạn xạ. Cơ thể hai người ma sát với nhau, chỉ cách lớp quần áo mỏng mùa hè. Chân Lý Thương Vân gơ lên gơ xuống, cọ tới cọ lui giữa hai chân Đào Thiên Vũ. Khốn khổ cho Đào đại hiệp, dục vọng dưới thất lưỡng cương cứng đau muốn chết. Hắn đỏ khóc đỏ cười, méo máo:

• Lý đệ, đừng thế nữa. Ta sắp nhịn không nổi rồi.

Lý Thương Vân đơ người. Mãi vùng vẫy, đến lúc này y mới cảm nhận được có vật cứng chạm vào bụng mình. Y đỏ bừng mặt, quát:

• Đồ sắc lang! Mau buông!

Thanh âm run run, như mời như gọi, chạm đến giới hạn cuối cùng của Đào Thiên Vũ. Hắn đè Lý Thương Vân xuống bàn, hôn tới tấp lên mặt, lên cổ. Hai tay Lý Thương Vân bị ghì chặt, chỉ có thể uốn éo cơ thể. Vừa nãy nói Yên Hoa xưng số hai không ai dám bài danh đệ nhất là sai rồi. Lúc này, cho dù có là Yên Hoa cũng không sánh được với trò “dục cự hoàn nghênh” này của Lý Thương Vân.

Bàn tay to lớn của Đào Thiên Vũ nắm cả hai cổ tay Lý Thương Vân, tay kia lần mở vạt áo hai người. Môi hắn lướt xuống bờ ngực mảnh mai, trắng mịn như tuyết. Cơ thể người dưới thân run lên nhẹ nhẹ, hơi thở trở nên gấp gáp. Đào Thiên Vũ cởi đai quần y, nắm lấy ngọc hành xinh xắn đang bắt đầu đứng lên, xoa nắn ma sát.

Lý Thương Vân giận đến trào nước mắt. Cái trò quỷ gì thế này? Người cậy mạnh, muốn làm gì thì làm sao?

• Buông ra. Nếu không ta sẽ không coi ngươi là huynh đệ nữa

Giọng y ưỡt sùng nhưng kiên quyết vô cùng. Đào Thiên Vũ sực tỉnh, vội buông tay, đỡ Lý Thương Vân đứng thẳng dậy:

• Lý đệ, xin lỗi. Ta không kiềm chế được. Đừng lơ ta. Là ta thật lòng.

Hả? Thật lòng gì cơ?

• Ta...ta thích đệ. Thích từ lúc đệ còn giả trang sang võ đường...

Gì? Cái mặt xấu xí đó mà người cũng tiêu hóa nổi hả?

Đào Thiên Vũ như đọc được ý nghĩ của y, nói tiếp:

• Dù khi đó đệ xấu xí... mà về sau già rồi đệ cũng xấu thôi. Cho dù thế, ta vẫn thích.

Đồ chết tiệt này, người tỏ tình hay chữi ta đó hả? Về già ta vẫn đẹp. Là đẹp lão, hiểu không?

Lý Thương Vân vừa tức vừa buồn cười, nhin không được “phì” một tiếng, ôm lấy cổ hân, kiễng chân, hôn chụt lên môi. Đào Thiên Vũ quàng tay ôm vòng eo thon, ghì sát vào ngực, thì thầm:

• Ta thích đệ...rất thích đệ....yêu đệ....

• Ta cũng thích huynh...

Bàn tay thô ráp vụng về lau nước mắt cho Lý Thương Vân, môi hân trượt từ vành tai xuống khuôn miệng nhỏ nhắn, liếm láp tận hưởng vị ngọt ngào. Lý Thương Vân phối hợp vươn đầu lưỡi. Hai người xoắn lấy nhau, triền miên không dứt. Đào Thiên Vũ thì thảo bằng bản năng:

• Cho ta đi...

• Ừ...

Nhưng mà “cho” thế nào cơ? Hai người lỏa thể ngồi đối mặt trên giường. Đào Thiên Vũ duỗi đôi chân dài cho Lý Thương Vân ngồi lên. Hai bên “so gáo”. Y chớp chớp mắt. Chuyện nam nữ, Lý Thương Vân đã xem rất nhiều. Nhưng nữ nhân cấu tạo khác với nam nhân. Đàn ông làm với nhau thì thế nào hả? Đừng nói là vào cái lỗ đó chứ? Y liếc xuống tiểu đệ của Đào Thiên Vũ, rùng mình vì độ lớn của nó. Cái này mà đi vào, chắc mấy ngày sau chỉ được húp cháo loãng quá. Nhưng đã đến nước này rồi, nhin nữa e sẽ tăng xông mà chết. Y nhắm mắt, buông một câu như di ngôn:

• Vào đi!

Được lời như cởi tấm lòng, Đào Thiên Vũ đặt y nằm xuống. Đệm giường đỏ chói làm nổi bật làn da trắng tuyết. Hân sững sờ, ngậy người ra ngấm. Lý Thương Vân thấy không động tĩnh gì, mở mắt, chạm vào ánh nhìn si dại của hân, thẹn đỏ mặt, quát khẽ:

• Rốt cuộc người có định vào hay không?

Đào Thiên Vũ bưng tỉnh, vội nâng hai chân y gác lên vai mình. Côn thịt thô to kề sát u huyết non tơ. Hân ra sức đẩy nhưng không sao vào được. Lý Thương Vân quá hồi hộp lo lắng, càng co hẹp cửa sau. Hai người méo máo nhìn nhau, thân dưới khó chịu lắm rồi. Lý Thương Vân nhớ đến những cảnh mây mưa nam nữ, cúi đầu ngượng ngùng nói:

• Hay...hay là...dùng ...miệng?

Đào Thiên Vũ vốn cũng đã tính đến nhưng Lý Thương Vân là nam, hân sợ làm thế ủy khuất cho y, không ngờ y lại chủ động đề nghị:

• Để ta giúp đệ trước

• Để ta giúp huynh trước

Hai người đồng thời lên tiếng. Lý Thương Vân nói:

• Vậy chúng ta cùng làm cho nhau đi.

Y chống tay ngồi dậy, đẩy ngã Đào Thiên Vũ rồi xoay người, úp bụng lên hân. Đầu người này nhìn chân người kia, đôi bên liếm láp cho nhau. Tuy không ai có kinh nghiệm, động tác rất ngớ ngẩn nhưng hai người đến với nhau vì tình, xúc cảm hoàn toàn bổ khuyết cho kỹ thuật. Chẳng mấy chốc, cả hai đều thăng hoa.

Đào Thiên Vũ nhóm dậy, ẵm lấy Lý Thương Vân, hôn lên trán y:

- Đi tắm nhé.

Y rúc vào ngực hần khẽ ừ, lúc này mới thấy mình quá sáng suốt khi bố trí phòng tắm nước nóng thông với phòng ngủ.

Chăn ấm đệm êm, người thương bên cạnh. Thế gian này, tận cùng lạc thú cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chương sau vẫn có H. Hờ hờ... Nhưng tạm nghỉ ít phút nhé....

10. Chương 10

Published on November 29, 2014 by Bách Hợp

Sáng hôm sau, Đào Thiên Vũ vốn có thói quen dậy luyện công nên tỉnh trước. Hần nhìn người nằm cạnh. Hàng mi dài rợp bóng xuống gò má mịn màng. Hần không nhận được hôn một cái. Lý Thương Vân kinh doanh kỹ viện, lấy đêm làm ngày, vẫn còn ngái ngủ. Y cảm thấy có động nhưng vẫn không tỉnh mà xoay lưng ngủ tiếp, miệng gừ gừ như mèo con.

Đào Thiên Vũ thấy y đáng yêu quá chừng, dục vọng buổi sáng lại bốc lên. Hần lật người y lại, đè xuống. Lý Thương Vân bị hôn đến không ngủ nổi, mơ màng mở mắt. Nhớ lại chuyện đêm qua, y then đở mặt, đẩy hần xuống khỏi người mình. Hai người vẫn *** từ đêm. Đào Thiên Vũ thèm khát Lý Thương Vân tưởng như không bao giờ hết, hít hà mùi hương cơ thể y, tay quờ quạng vật giữa hai chân y. Lý Thương Vân giãy nảy:

- Từ từ... Chờ ta đi tiểu đã.

Đào Thiên Vũ cười ha ha, bế bồng y vào phòng tắm xử lý nhu cầu cá nhân. Lý Thương Vân xấu hổ, kêu lên:

- Quay mặt đi!

Đào đại hiệp mặt dày chưa từng thấy, nhơn nhơn đáp:

- Cái gì cần nhìn ta cũng đã nhìn rồi. Còn gì mà giấu nữa?

Lý Thương Vân uất đến suýt thổ huyết. Cái tên này, hồi trước ra vẻ đạo mạo, hóa ra là lừa gạt con trai nhà lành à? Y hậm hực quay người, mau lẹ xả nước. Lý Thương Vân vừa quay lại đã chạm ngay về mặt chờ mong của Đào Thiên Vũ. Lại gì nữa đây? Y gạt tay hần, định bước về phòng ngủ. Ai dè, một vòng tay rắn chắc đã ôm eo giữ lại, áp lên vách. Một vật cứng rắn, nóng bỏng cọ cọ vào mông y. Lý Thương Vân khóc không ra nước mắt. Đào đại hiệp này quả thực là mặt người dạ thú mà. Y cúi thấp xuống, hầy hầy người đằng sau xịch ra. Tư thế này có vẻ thuận lợi để đưa vào. Đào Thiên Vũ nhấn nhấn đầu nắm lên cửa huyết, thấy Lý Thương Vân không co lại như đêm qua nữa, mạnh dạn lấn tới, lấy chất lỏng trong suốt vừa chảy ra làm bôi trơn, từ từ nhích dần từng chút một.

Lý Thương Vân đau muốn chết, nhưng chẳng hiểu sao trong đó lại xen lẫn khoái cảm kỳ lạ. Y nhớ lại mấy bài tập điều khí, cố gắng thả lỏng, hít vào thở ra đều đặn, cảm nhận vật kia ngày càng tiến sâu vào cơ thể. Qua một lúc, y đã bao trọn Đào Thiên Vũ.

Đào Thiên Vũ run rẩy vì sung sướng, giữ nguyên tư thế một lát rồi bắt đầu luật động. Hậu huyết của Lý Thương Vân lần đầu khai mở, nóng chặt vô cùng, ép cho Đào Thiên Vũ muốn thăng thiên ngay lập tức. Hần gặp người, ôm ấp lưng y, thì thầm:

- Vân, đệ tuyệt quá!

Tư thế này giúp hần đưa vào rất sâu, Lý Thương Vân bị hần ra ra vào vào đưa đẩy cơ thể đến chóng cả mặt. Hai tay y chống lên vách, đỡ cho thân thể những cú va chạm từ phía sau. Đào Thiên Vũ một tay ôm chặt Lý Thương Vân, một tay giúp y ma sát. Khoái lạc lan truyền từ đầu ngón chân lên từng sợi tóc, len lỏi trong tâm. Y ngoái đầu, Đào Thiên Vũ hiểu ý, ghé lại gần bắt lấy đôi môi mềm mọng. Hai thân thể, hai

con tìm giao hòa. Cửa Đào Thiên Vũ bắn sâu vào Lý Thương Vân. Cùng lúc ấy, Lý Thương Vân cũng lên đến đỉnh, rên khẽ một tiếng. Dịch trắng ầm tràn đầy tay Đào Thiên Vũ.

*

Yên Hoa tận tay mang đồ ăn sáng đến cửa phòng, gõ cộc cộc không thấy ai ra. Nàng chờ một lát vẫn không động tĩnh, bèn lo lắng đẩy cửa vào. Phòng mới tân trang, cửa rất êm, mở ra không một tiếng động. Yên Hoa ngó nghiêng, khe khẽ gọi Lý ba ba. Trong lúc đó, hai người kia vẫn đang quấn lấy nhau. Lý Thương Vân chẳng hay biết gì nhưng Đào Thiên Vũ võ công cực cao, hẳn biết có người đến. Thấy đó là Yên Hoa, hẳn ra dấu im lặng, bắt đầu bảo nàng đi ra. Yên Hoa che miệng cười, quay lưng bỏ đi, lòng chúc Lý Thương Vân bình an. Rơi vào tay con sói đội lột cừu này, Lý ba ba xác định đi là vừa.

11. Chương 11

Published on November 29, 2014 by Bách Hợp

Từ xưa đã có câu “quen mùi thấy mùi ăn mãi”, Vân Vũ sau mấy phen vân vân vũ vũ, nếm vị ngọt ái ân, ngày nào không cho thành bữa chính cũng phải đem làm tráng miệng. Tình nồng ý đậm không bút nào tả xiết. Đào Thiên Vũ vốn chẳng thêm nhìn sắc mặt ai mà sống, được thêm Lý Thương Vân kinh doanh kỹ viện, da mặt dày hơn trông da trâu. Thanh phong minh nguyệt, hậu viện vang lên tiếng hoan ái khiến người người hâm mộ, không ai không tấm tắc khen không hổ danh Dục Tiên lâu, đến nghe tiếng kêu thôi đã biết người trong cuộc dục tiên dục tử thế nào.

Nhưng từ xưa cũng có câu “ngày vui ngắn chẳng tày gang”. Hôm đó, một đội mã xa hùng hậu dừng ngay trước cổng Dục Tiên lâu. Một mỹ phụ trung niên bước xuống. Người này có tám chín phần trông giống Lý Thương Vân. Không phải Lý ma ma...ah, là Lý phu nhân thì còn ai vào đây?

Chẳng là, trong cuộc thi hoa khôi tháng trước, có người trong hệ thống kinh doanh Lý gia đến xem đã nhận ra Tiểu Thuần. Lý Thương Vân trăm tính ngàn tính cũng không ngờ trên đời có kẻ nhớ nổi bản mặt trộn đậu cũng lần của Tiểu Thuần. Người này trước đây từng làm lỗ một lô hàng. Vợ anh ta và đảng ngoại Tiểu Thuần có quan hệ nhặng nhịt bản tên năm ngày chưa tới. Lần đó nhờ vả Tiểu Thuần xin xỏ hộ, chỉ bị phạt bồi thường, không bị đuổi việc, vì thế mang ơn nó, ghi nhớ mãi trong lòng. Hôm ấy, Tiểu Thuần đứng trên đài cao, ai cũng trông thấy. Người này tâm cơ linh hoạt, vẫn nhớ cách đây hơn hai năm, Lý gia thông báo đến toàn thể hệ thống kinh doanh toàn quốc Lý công tử bỏ nhà ra đi, ai báo tin công tử ở đâu sẽ được trọng thưởng. Tuy không nói công tử bỏ đi cùng thư đồng nhưng người này đoán nếu Tiểu Thuần ở đây thì Lý công tử ắt không xa. Gã cất công thăm dò mấy ngày, quả nhiên là Lý công tử đang điều hành kỹ viện này. Gã lập tức cho người thông tri Lý gia. Vợ chồng Lý Toàn ngay tức khắc thu dọn hành lý, lên Cao Bắc tìm con.

Hôm đó, Tiểu Thuần đi vắng. Lý Thương Vân nghe có người báo khách quý đến liền vội vàng tới khách phòng. Lúc thấy cha mẹ, y xoay người định chạy đã bị thủ vệ chặn lại. Y biết lần này không xong rồi, bèn trở mặt giả lả:

• Cha! Mẹ! Hai người đường xa tới đây thật vất vả! Hai nhi đi pha ấm trà.

Lý phu nhân lạnh mặt:

• Người mà biết thương cha mẹ thì đâu có bỏ đi hàng năm trời như thế?

Nói xong, nàng òa khóc nức nở. Lý Thương Vân sợ quá, cuống quýt chạy đến:

• Mẹ, mẹ...

Nàng càng khóc dữ:

• Con ơi là con. Người đi không đưa tin về. Có biết mẹ lo lắng thế nào không?

Đoạn, nàng trở mặt, ráo hoảnh thét người trói nghiêng thẳng quý tử lại. Nàng phủi phủi tay, hừ một tiếng:

• Dám đối đầu với lão nương hả? Hừ...

Lý Thương Vân đành vót vát xin viết phong thư để lại cho Tiểu Thuần. Lý phu nhân đồng ý với điều kiện phải để nàng đọc trước. Vậy là tan luôn kế hoạch nhử nhủ cho Đào Thiên Vũ. Không còn cách nào khác, trong thư y chỉ toàn dặn dò cách kinh doanh, lưu giữ sổ sách, bảo có gặp khó khăn gì, nhớ liên lạc với ta, có Đào dịch phu quen đường thuộc lối, cứ bảo hẩn đưa thư là được.

Ngay trong ngày hôm đó, Lý Thương Vân khóc khóc mếu mếu, chia tay tử muội trong lâu, theo cha mẹ về thành Trung Giang.

*

Chiều tối, Tiểu Thuần trở về, nhận tin dữ mọi người kể lại. Nó lật đật chạy sang Đại Hùng đường tìm Đào Thiên Vũ. Đúng hôm ấy, hẩn được mời làm chủ khảo một cuộc đấu võ của Thạch Đầu sơn trang, hơn mười ngày sau mới về. Tiểu Thuần lòng nóng như lửa đốt nhưng chẳng thể làm gì hơn ngoài chờ đợi. Đến khi Đào Thiên Vũ về, Lý Thương Vân cũng gần đến thành Trung Giang, không còn cơ hội đuổi theo cướp người nữa.

*

Đào Thiên Vũ vừa về đã sang tìm Lý Thương Vân. Mười mấy ngày xa nhau, hẩn sắp phát điên rồi. Ngờ đâu, cái tin trời đánh làm hẩn điên thật. Nhưng có điên mấy thì điên, đó cũng là cha mẹ của Lý Thương Vân. Hẩn coi trời bằng vung vẫn phải kính cẩn gọi bá bá, bá mẫu.

Tiểu Thuần mếu máo kể lại ngọn ngành, từ đoạn Lý lão gia ép gả công tử cho thằng cha Đào Đào chết tiết nào đó. Công tử không chịu mới bỏ nhà ra đi. Đào Thiên Vũ nghe câu chuyện này quen quen, hỏi kỹ hơn, té ra tên xấu xa Lý đệ trốn tránh kia chính là mình, mà người mình né hôn ước cũng chính là Lý đệ. Hẩn không nhịn được, bật cười ha ha, đúng là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” mà.

Tiểu Thuần đang lo sốt vó, nghe hẩn cười, bực mình gắt:

• Người cười cái gì?

Đào Thiên Vũ véo má nó một cái, lập tức một người từ đâu bay vèo đến, ôm luôn lấy Tiểu Thuần, giấu ra sau lưng. Đào Thiên Vũ bĩu môi, làm như ta đây thềm thằng nhóc của Hách Đại Đào người không bằng:

• Ta có cách cứu công tử nhà ngươi rồi

Tiểu Thuần đổi giận thành vui, mắt sáng rực:

• Thật chứ? Nếu người cứu được chủ tử ta, dù có làm thân trâu ngựa cho người, ta cũng bằng lòng.

Đào Thiên Vũ cười hi hi:

• Không cần. Ta chỉ cần người đồng ý với ta một chuyện.

• Chuyện gì?

Hẩn làm ra vẻ bí hiểm:

• Để sau khi mang được chủ tử người về, ta sẽ nói.

Tiểu Thuần gật lia lịa, “Phải...phải...Giờ người đi ngay đi.”, rồi quay sang người bên cạnh, “còn không buông ta ra?”

Hách Đại Đào hậm hực Đào Thiên Vũ không câu chuyện thêm dăm phút nữa cho gã ăn đậu hủ, tiếc rẻ buông tay, cùng Đào Thiên Vũ quay về vô đường.

12. Chương 12

Published on November 29, 2014 by Bách Hợp

Ngay hôm sau, Đào Thiên Vũ lên đường, nhưng không phải đến thành Trung Giang tìm Lý Thương Vân mà quay về nhà mình ở Nam Giang. Cha mẹ hẩn nhận được tin báo từ nhà thông gia là đã tìm được “cô dâu”, đang lo sốt vó vì nhà mình vẫn chưa thấy tung tích thằng quý tử, bỗng đâu nó tự nguyện dẫn xác về. Ngạc nhiên hơn, nó còn thúc giục phụ mẫu mau mau chóng chóng chọn ngày rước dâu.

– Mày không phản đối nữa hả con?

Đào lão hiệp nghi ngờ hỏi. Đào Thiên Vũ liếc cha một cái, đáp lại bằng câu hỏi khác:

– Thế cha thích con phải đối à?

Ấy chớ, mày đừng đùa. Cha già rồi. Mày chơi thêm lần như vừa rồi nữa là cha thắng luôn đó.

Sau bữa Đào Thiên Vũ bỏ đi, Đào Mai song hiệp một mặt cho người truy tung thằng con, một mặt đến nhà thông gia tạ lỗi. Ai ngờ, vừa đến nơi, chưa kịp nói gì, ông bà thông gia đã quỳ xuống xin lỗi. Vợ chồng Đào thị không dám nhận đại lễ như thế, cũng quỳ xuống. Bốn người cứ thế quỳ mà nói chuyện. Thật không ra cái tư thế gì!

Lý phu nhân nức nở kể “cô dâu” đã bỏ trốn. Cả nhà đang ra sức tìm kiếm, e rằng ngày cưới phải hoãn vô thời hạn. Đào Mai hai người vốn định đến xin hoãn cưới, mừng như mở cờ trong bụng, vội đáp không sao, không sao; Lý công tử quả thực cả tính hơn người, có con dâu như thế là phúc phận nhà họ Đào. Hai bên đưa đẩy hồi lâu, vợ chồng Đào thị cáo từ ra về, giữ thế nào cũng không lưu lại.

Họ gấp rút về vì phải đích thân truy tìm thằng nghịch tử. Thập bát ban võ nghệ, hần tài nhất khoản phản truy tung. Từ khi còn nhỏ, ngày nào hần chẳng chơi trò trốn tìm với bà mẹ quái ác, lỡ bị bắt chắc chắn sẽ thành bị bông cho mẹ luyện kiếm. Trải qua nhiều năm, bản năng sinh tồn của hần được rèn giũa đến cảnh giới thượng thừa. Ngay cả Đào Mai song hiệp cũng khó lần ra dấu vết. Bằng chứng là đây. Nếu Đào Thiên Vũ không tự trở về, cha mẹ hần đã chuẩn bị sẵn tinh thần sang nhà thông gia dập đầu tạ tội. Mấy bữa trước, khi hần chưa về, Lý gia mấy lần sang để định ngày thành thân nhưng vợ chồng Đào thị vẫn kiên cố chưa quyết. Nay hần đã về, hai người sợ đêm dài lắm mộng, gấp rút thông tri ông bà thông gia, chốt hạ ngày bái đường là ngày 25 cuối tháng.

*

Lại nói về Lý Thương Vân. Từ lúc bị cha mẹ bắt về, suốt dọc đường đi, y cứ chờ đợi Đào Thiên Vũ đến cứu nhưng chờ mãi không thấy ai, đến tận lúc về tới Lý phủ. Y nghĩ mãi không ra nguyên nhân. Lễ nào Đào đại ca không nhận được thư? Không lý nào. Tiểu Thuần đọc thư, tất chuyển lời đến hần. Hay hần không hiểu ý tứ? Rõ ràng đến thế kia mà. Đào đại ca vốn nhanh trí, chắc chắn đọc sẽ hiểu ngay. Vậy phải chăng hần đã chán mình, không cần mình nữa rồi? Nghĩ đến trường hợp này, lòng y quặn thắt. Y không tin điều đó, nhưng tại sao mãi không thấy người?

Lý Thương Vân về nhà trước Đào Thiên Vũ nửa tháng. Mỗi ngày y đều trông ngóng, mong từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối. Một tiếng động nhỏ cũng khiến y giật mình thức giấc, không dám ngủ say, chỉ sợ người kia đến mà mình không biết. Thân thể vì thế gầy rộc đi. Chỉ còn cách ngày cưới bốn ngày, Lý Thương Vân gần như tuyệt vọng, chẳng thiết ăn uống. Lý phu nhân tưởng y giờ chiều tuyệt thực, liền nhin ăn thi gan. Lý Thương Vân thanh niên trai tráng, làm sao độ được phụ nữ về khoản ăn kiêng. Chỉ chưa đầy ba ngày, y dầu hàng, xoay chuyển chủ ý. Tạm thời thuận theo gia đình thành thân, cưới xong sẽ tìm lúc mọi người mất cảnh giác bỏ đi tìm Đào Thiên Vũ. Nếu hần có không cần y nữa thì cũng phải ba mặt một lời, hỏi cho ra nhẽ. Nghĩ vậy, Lý Thương Vân ra sức ăn uống bồi bổ để còn có sức bỏ nhà ra đi lần nữa.

13. Chương 13

Published on November 29, 2014 by Bách Hợp

Ngày cưới đã đến.

Lý Thương Vân vận hỉ phục đỏ chói, che mặt kín mít, bước lên kiệu hoa về nhà chồng. Ngồi yên lặng trong kiệu, y vẫn có chút chờ mong Đào Thiên Vũ đột ngột xuất hiện, đưa y đi. Tiếc thay, đến tận lúc bà mối đưa tay đỡ tân nương bước qua đại môn, người kia vẫn bất vô âm tín. Một màn bái đường, chúc tụng dài dằng dặc diễn ra. Thời gian chưa bao giờ trôi chậm như thế. Xung quanh có biết bao âm thanh: tiếng pháo, tiếng chào hỏi, tiếng cười đùa... nhưng lọt vào tai Lý Thương Vân chỉ là một mớ tạp nham vô nghĩa.

Sau vô số thủ tục lằng nhằng, tân nương được đưa vào phòng, chờ tân lang đến mở mạng che mặt, uống rượu hợp cẩn rồi động phòng. Lý Thương Vân cảm thấy mình điên rồi. Đến nước này mà vẫn hy vọng Đào

Thiên Vũ bỗng đứng xuất hiện ở cửa sổ rồi đưa mình đi. Cho dù hắn có tìm được đến đám cưới cũng làm sao mò nổi cái phòng tân hôn này giữa cơ ngơi rộng lớn của Đào gia? Dù đã xác định màn kịch này sẽ chỉ kéo dài vài ngày, sau đó y sẽ bỏ đi, nhưng cảm giác bị bỏ rơi khiến Lý Thương Vân chua xót.

Bỗng tiếng lạch cạch ở cửa sổ kéo y về hiện thực. Y giật cái khăn che mặt xuống, ném vèo xuống đất, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm mỏng như lá liễu đang lách vào, gạt bầy cái chốt lên. Xuất hiện chính là Đào đại ca mà y ngày nhớ đêm mong. Lý Thương Vân mừng suýt rơi nước mắt, nhào vào lòng hắn:

- Sao huynh giờ này mới đến?

Đào Thiên Vũ xoa đầu y, mỉm cười:

- Xin lỗi...

Lý Thương Vân kéo tay hắn:

- Chúng ta phải đi thôi?

- Ừ. Đi thôi.

Nói đoạn, Đào Thiên Vũ kéo tuột y lên giường.

Hử? Cái gì đây? Lý Thương Vân sốt ruột:

- Chúng ta phải nhanh lên.

Đào Thiên Vũ gật gật:

- Phải, phải. Chúng ta phải nhanh lên.

Miệng nói tay làm, hắn cởi tuột hỷ phục phức tạp của Lý Thương Vân ra. Y giữ tay hắn, vẫn không hiểu mô tê gì:

- Đào đại ca, huynh làm cái gì vậy?

Đào Thiên Vũ chớp chớp mắt ra vẻ vô tội:

- Thì làm đệ chứ làm gì?

Lý Thương Vân hoảng hốt:

- Huynh đùa sao? Đây là tân phòng. Lát nữa tên kia sẽ đến. Lúc đó phải làm sao?

Đào Thiên Vũ vẫn giả ngu:

- Tên nào?

Lý Thương Vân bực mình:

- Thì tên ...phu quân của ta đó...

- Hắn tên chi?

- Không biết. Kệ xác hắn tên gì. Chúng ta đi thôi.

Đào Thiên Vũ cười hì hì, kéo y nằm xuống giường, áp người lên:

- Đúng. Kệ xác hắn tên gì. Đệ là của ta, chỉ của mình ta thôi.

Lý Thương Vân soi mình trong mặt hắn, cảm thấy hắn có nói mặt trời mọc đằng Tây mình cũng tin. Y thả lỏng tâm trí, vòng tay qua cổ hắn, chủ động dâng lên đôi môi. Hai người triền miên không dứt. Một tháng trời xa nhau. Đúng là tiểu biệt thắng tân hôn. Cảm giác vụng trộm ngay trong ngày cưới nhanh chóng đưa Lý Thương Vân lên đỉnh. Đào Thiên Vũ cười thâm, thì ra Lý đệ thích ăn vụng. Hắn cương chiều nhéo nhéo mũi y, tính toán về sau thỉnh thoảng rủ phu nhân đánh dã chiến cho gia tăng tình thú. Nhưng đó là chuyện của ngày sau, còn bây giờ, hắn nâng thất lưng y lên, đẩy mạnh vào rồi từ từ rút ra, tận hưởng tiếng rên rỉ khêu gọi của ái nhân. Xúc cảm yêu đương mãnh liệt tràn ngập từng bộ phận cơ thể. Đào Thiên Vũ nghĩ có khi luyện nội công mấy chục năm cũng không đả thông kinh mạch bằng một lần ân ái. Giáo chủ Hợp Hoan

giáo mà biết được suy nghĩ này, chắc chắn sẽ quỳ sụp dưới chân Đào Thiên Vũ mà lạy tạ. Rốt cục cũng có người phe chính đạo hiểu được ý nghĩa của song tu.

*

Sáng hôm sau, theo phép tắc, con dâu mới phải đến chào cha mẹ chồng. A hoàn bưng nước rửa mặt và trang phục mới đến cho tân lang tân nương. Lý Thương Vân lúc này mới thực sợ hãi. Người đứng ngoài cửa, chạy đằng nào bây giờ? Y quay sang Đào Thiên Vũ đang bình tĩnh khoác áo mặc quần, chẳng tỏ vẻ gì lo lắng, rất lấy làm lạ.

- Đào đại hiệp, ta biết người gan dạ hơn người nhưng ngủ với vợ người ta ngay đêm động phòng hoa chúc cũng quá thất đức đi. Làm việc vô đạo như vậy mà người vẫn coi như không, đến giáo chủ ma giáo cũng không vô lương tâm như người.

Đào Thiên Vũ cười cười, đứng lên ra mở cửa. Bọn nha hoàn kính cẩn chào thiếu, mời thiếu gia và thiếu phu nhân sơ tẩy. Nhị vị lão gia đang chờ ở thính đường. Cả bọn lui rồi, Lý Thương Vân mới trợn mắt hỏi hần:

- Bọn họ gọi người là gì?

Đào Thiên Vũ ung dung đáp:

- Là thiếu gia.

Lý Thương Vân thấy đầu ong ong:

- Người là thiếu gia? Tức là con của Đào lão bá. Tức là...phu quân của ta?

Đào Thiên Vũ gật đầu như đúng rồi:

- Chính thế. Lý Thương Vân nhắm mắt, hít sâu một hơi, gằn giọng:

- Đào Thiên Vũ! Người gạt ta vui lắm sao?

Đào Thiên Vũ bình thản trả lời:

- Ta gạt đệ điều gì?

Lý Thương Vân nghĩ đi nghĩ lại, quả đúng là hần chưa bao giờ nói không phải chồng mình. Hóa ra, chỉ là do mình không chấp nổi được các dữ kiện. Y từ nhỏ không thích vận động, coi bọn có võ là lũ hữu dũng vô mưu, tự tin tài trí của mình, lần này bại dưới tay một tên cơ bắp, thật nhục nhã không để đâu cho hết. Y phụng phịu ngồi xuống ghế, Đào Thiên Vũ gọi không thèm trả lời. Hần thấy vẻ giận dữ của y sao mà đáng yêu, chỉ muốn dè ra làm thêm lần nữa. Nếu không phải lo cho mẹ đang chờ thì hần đã làm vậy rồi. Bỗng Lý Thương Vân ngẩng đầu lên, cười rạng rỡ như ánh mặt trời, với tay vít đầu hần xuống, hôn cuồng nhiệt. Đầu lưỡi mềm mại lướt qua miệng hần, mút lấy hai phiến môi, điên đảo tìm tòi trong khoang miệng. Đào Thiên Vũ chịu không nổi, nâng y lên, đặt trên bàn. Quần áo vừa mặc vào lại thoát ra. Hần hôn điên cuồng lên cơ thể trần trụi của y. Lý Thương Vân ôm đầu hần, giữ cho cái hôn thêm sâu. Y trượt xuống bàn, ngậm lấy hạ thân dựng đứng của người kia. Lưỡi linh hoạt liếm dọc nhục côn thô lớn. Đào Thiên Vũ ngửa đầu rên khê. Đột nhiên, cảm giác ấm áp ẩm ướt tuyệt vời biến mất. Lý Thương Vân đứng dậy, mặt tỉnh bơ khoác áo xỏ quần. Đào Thiên Vũ ngơ ngác:

- Đệ làm gì thế?

Lý Thương Vân từng từng trả lời:

- Đến vấn an nhạc phụ, nhạc mẫu.

Nói xong, không để Đào Thiên Vũ kịp phản ứng, y cầm quần áo chạy vèo ra ngoài. Tiếng cười giòn tan vẫn còn vọng lại trong phòng. Đào Thiên Vũ nghiêng răng ken két.

Đêm nay sẽ biết tay ta.

HẾT

14. Chương 14: Phiên Ngoại 1

Lý Thương Vân mặt mũi hớn hở cùng Đào Thiên Vũ ẩm ực sừng sủa bá kiến phụ mẫu.

Đào lão gia nhìn thẳng quý tử lườm nguyệt con dâu trong khi đứa kia thần thanh khí sáng thì hơi chột dạ. Lẽ nào thằng con cao to lừng lững của mình lại nằm dưới? Chắc vậy rồi. Thế thì mặt mũi nó mới sừng lên thế kia chứ.

Đào phu nhân nâng Lý Thương Vân dậy, dịu dàng nói:

- Thằng Vũ dám bắt nạt con, con cứ mách ta. Ta sẽ làm chủ cho con.

Lý Thương Vân cười tươi rói, vuốt ve tay nàng: “Dạ. Đào đại ca rất tốt. Là con không tốt, khiến đại ca khó chịu.” Y cố ý nhấn mạnh từ “khó chịu” khiến Đào lão gia càng tin vào suy đoán của mình.

Bọn Vân Vũ làm xong thủ tục với “nhà trai”, sắm sửa sang “nhà gái” lại mặt.

Cả đêm hôm qua, vợ chồng Lý thị không ngủ được vì lo lắng. Họ không biết Đào Thiên Vũ cũng từng bỏ đi, chỉ biết thằng con mình đã phản đối hôn ước, trốn đi hơn hai năm trời, trong lòng cực kỳ lo sợ nó giờ chứng đánh bài chuồn ngay đêm tân hôn. Vì thế, lúc nghe hạ nhân báo tin công tử và cô gia đến, hai người vội vàng đi như bay đến khách phòng. Nhìn con trai mặt mày hỉ hả trong khi con rể mặt nặng như đeo đá, cả hai không hẹn mà cùng nghĩ: chẳng lẽ thằng con loẻo khoẻo của mình đề được cao thủ võ lâm kia? Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Mà làm rạn vỡ tổ tông quá con ơi. Rất may Đào Thiên Vũ không có độc tâm thuật, nếu không, đảm bảo hắn sẽ uất khí đến nội thương.

Đôi vợ chồng mới cưới thỉnh an cha mẹ, ngồi ăn bữa cơm rồi quay về Đào phủ. Lý Thương Vân nhìn “tân lang” mặt cau mày có, biết mình có phần quá đáng, bèn nhích mông lại gần hắn, khẽ gọi Đào đại ca. Người kia giận dữ không thèm đáp. Y cười cười, cầm tay hắn luồn vào trong quần mình, dụi dụi đầu vào vai hắn, nũng nịu: “Ta muốn”.

Đào Thiên Vũ cứng người, không ngờ y dám câu dẫn mình giữa thanh thiên bạch nhật. Có điều....vì câu nói đó mà hắn cũng... đứng lên rồi.Đào Thiên Vũ thò đầu khỏi kiệu, ra lệnh về thằng Vân Vũ hiên, không qua thính đường Đào gia nữa.Vào đến nơi, hắn bẻ xóc Lý Thương Vân lên, phi thẳng vào phòng ngủ, đè nghiêng y xuống ghế. Trong lúc Lý Thương Vân còn chưa kịp phản ứng, hắn đã rút dây lưng, trói tay y vào thành ghế. Lý Thương Vân hoảng quá, giơ chân đạp loạn xạ.Dĩ nhiên, trò mèo này nhằm nhò gì với Đào đại hiệp.Hắn nắm hai cổ chân nhỏ nhắn, buộc luôn vào chân ghế.Hà hà, xem đệ giãy dụa kiểu gì?Lý Thương Vân khóc không ra nước mắt.Tên này quả thực có thù tất báo. Có câu kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, y cười nịnh nọt: “Đại ca, thả đệ ra đi. Để đệ làm cho huynh nha.”

Đào Thiên Vũ quỳ trước mặt y, cười tà ác: “Sáng nay đệ làm cho ta thế là ĐỦ rồi. Giờ để ta làm cho đệ”.Nói đoạn, hắn bịt mắt Lý Thương Vân lại.Lý Thương Vân không nhìn thấy gì, các giác quan khác trở nên mẫn cảm dị thường.Y thậm chí nghe được tiếng Đào Thiên Vũ nhếch mép cười.Nhưng y chờ hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh.Lẽ nào định bỏ mình ở đây cho chuột xơi?Đào đại ca!Không có tiếng trả lời.Lý Thương Vân gọi lại lần nữa, “Đào đại ca, huynh có đó không?”Vẫn không lời đáp. Bỗng, một ngón tay lạnh lẽo bỗng len lỏi vào hậu huyệt. Thanh âm trầm thấp của Đào Thiên Vũ thở bên vành tai, “Gọi tướng công.”

Hứ, không thèm. Lý Thương Vân vẫn cố tỏ ra dũng cảm. Y cảm giác Đào Thiên Vũ đánh mắt lúc y bấu môi không nhắc lại lời hắn. Đáp trả y là cảm giác ẩm ướt, âm ẩm dọc từ bờ vai lên tai. Y khẽ rung mình. Vành tai vốn là bộ phận mẫn cảm nhất của Lý Thương Vân, bị đầu lưỡi Đào Thiên Vũ trêu chọc, cả cơ thể y run lên nhẹ nhẹ.

“Đừng, đừng.”Y hồn hển van xin.

Có trời mới biết Đào Thiên Vũ hối hận thế nào vì cái trò chơi này. Ban đầu, hắn định đùa nghịch lại Thương Vân cho bỏ ghét hồi sáng bị bỏ rơi. Không ngờ người này quá gợi cảm.Tiếng rên của y đầy dục vọng Đào Thiên Vũ đến mức căng nhức.Hắn chỉ muốn lâm trận ngay lập tức nhưng như thế thì còn gì là thể diện đàn ông? Hắn cắn răng nhịn xuống, quyết phải bắt y van xin mình, hắn mới cho vào.

Đào Thiên Vũ chuyển người ra trước mặt Lý Thương Vân, cúi xuống liếm láp hai hạt hồng anh nho nhỏ. Một tay xoa nắn hạ thân y, một tay ra vào nơi cửa huyệt. Động tác của hắn lúc nhanh lúc chậm, nhịp điệu

đảo điên khiến Lý Thương Vân bức bối dường như muốn nổ tung. Y ngọ nguậy thân hình, muốn được vào sâu hơn nữa, muốn được chà đạp hơn nữa. Cái ghế nhỏ tội nghiệp kêu lên kêu kệt.

“Đại ca, nhanh lên chút.” Ngón tay Đào Thiên Vũ liền rút hẳn ra ngoài. Lý Thương Vân thấy cơ thể hẫng đi một nhịp. Hai chân được cởi cỏi, nâng lên ngang ngực. Cửa sau y chạm vào một vật mềm mại, ấm nóng. Vật đó linh hoạt bơi trơn động huyết. Y kinh hãi nhận ra đó là lưỡi của Đào Thiên Vũ. Cho dù nằm mơ, y cũng không nghĩ hẳn sẽ làm thế. Y lắp bắp: “Đào....Tướng công...” Đầu lưỡi sững sờ đứng lại, rồi điên cuồng khuấy động, càng lúc càng mãnh liệt. Răng, môi hẳn cũng bắt đầu nhập cuộc. Lý Thương Vân nhin không nổi, nỉ non: “Đừng...đừng như thế...ta...không chịu nổi...a...a...” Tay y vẫn bị trói ra sau, cả người vặn vẹo. Đôi chân thon dài chơi với muốn quàng lên cổ Đào Thiên Vũ. Hắn gầm lên khe khẽ, “Nói muốn ta đi.”

Đến nước này, Lý Thương Vân chẳng cần mặt mũi, hấp tấp đáp: “Muốn huynh.”

“Ai muốn?”

“Ta muốn huynh. Vào đi! Xin huynh đấy.”

Đào Thiên Vũ thỏa mãn cười: “Được.” Hắn đỉnh phân thân cứng rắn vào hậu huyết đã được làm trơn mềm, tận hưởng khoái cảm Lý Thương Vân bao phủ lấy mình. Người dưới thân thật tuyệt vời. Dù làm bao nhiêu lần cũng vẫn như lần đầu tiên – chặt, nóng, đầy xúc cảm. Hắn luật động hông, cuồng nhiệt ra vào y. Một tay hẳn luồn ra sau, tháo dây cột tay. Lý Thương Vân bỏ băng vải trên mắt, nhìn thấy mình giữa người trên ghế, đung đưa theo nhịp điệu của người kia. Y với tay, quàng lên cổ hẳn. Đào Thiên Vũ nâng bổng y lên. Tư thế này vào sâu không tưởng được. Hắn hít một hơi, điều chỉnh lại hô hấp. Bây giờ mà ra thì còn gì là danh dự. “Vân, đệ muốn hủy hoại thanh danh của ta phải không?”

Lý Thương Vân hôn hẳn, đáp rất tỉnh, “Thanh danh của người liên quan đến vấn đề này có những ai biết?”

Đào Thiên Vũ nói hớ, rúc đầu vào ngực y, “Không có ai. Chỉ có người.”

Y cười, vò tóc hẳn, “Đệ cũng chỉ có huynh.”

Chiều xuân...Rồi lại đêm xuân....Xuân vô biên....Sắc khôn cùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-vu>